



כ"ג ניסן תשע"ו
1 במאי 2016

0491-0022-2016-002333
בד"מ: 66/14

בבית הדין למשמעת של עובדי המדינה

בפני : ניצה אדן ביוביץ – מ"מ אב בית הדין
גב' רחל פנצ'ר
גב' פנינה סופר
- יו"ר
- חברה
- חברה

התובעת: עו"ד אילה הוניגמן

הנאשם: יוני (יונתן) זקן

ב"כ הנאשם: עו"ד גיא פלנטר
עו"ד רעות רחמן

הכרעת – דין

התובענה וההליך

1. ביום 10.6.14 הוגשה תובענה וביום 24.2.15 תוקנה התובענה, נגד הנאשם יוני (יונתן) זקן, שהועסק עד למועד השעייתו (9.11.14) בתפקיד סגן מנהל אגף במשרד מבקר המדינה, בבניין בית השנהב, גבעת שאול ירושלים.

כתב התובענה מייחס לנאשם עבירות לפי סעיף 17(1), (2) ו-(3) לחוק שירות המדינה (משמעת), התשכ"ג – 1963 (להלן – החוק).

האישומים

אישום ראשון

במועד שאינו ידוע במדויק לתביעה, בשנת 2004, או בסמוך לכך, זייף הנאשם תעודת זהות לאדם בעל זהות בדויה בשם "זיו כהן". בין היתר, שינה הנאשם תמונה של עצמו, תוך שהוסיף לעצמו בתצלום שיער וצירפה לתעודת הזהות שזייף.

ביום 26.3.12, בעת חיפוש משטרתי, שנעשה ברכב מאזדה מ.ר. 9047864, שנמצא בבעלות חבר של הנאשם ושבמועד בו החיפוש היה באחזקתו ובשימושו של הנאשם, נמצאה תעודת הזהות שזייף הנאשם, בתא במטען של הרכב.

במעשיו כמתואר לעיל, זייף הנאשם תעודת זהות והחזיקה בחזקתו.

בהתנהגות זו פגע הנאשם במשמעת שירות המדינה, לא קיים את המוטל עליו כעובד מדינה על-פי כללי האתיקה לעובדי המדינה סעיפים 1.02 ו-4.02 והתנהג התנהגות שאינה הולמת את תפקידו כעובד מדינה.

אישום שני

החל מחודש מרץ 2005 ועד מועד הגשת כתב התובענה הועסק מר חיים דוד במשרד מבקר המדינה. בבעלותו רכב מסוג סקודה רומסטר מ.ר. 3747567 (להלן – הרכב). לעובדי משרד מבקר המדינה חניה מוסדרת בחניון תת קרקעי של המשרד.

החל משנת 2005, או בסמוך לכך, ועד ליום 22.3.12, לפחות ב-30 הזדמנויות שונות, הניח הנאשם בורג באורך של כ-3-4 ס"מ, מתחת לצמיג האחורי-ימני ברכבו של חיים דוד, בעת שהרכב חנה בחניון. בכל אותן הזדמנויות, כאשר החל חיים דוד בנסיעה, ננעץ הבורג בצמיג וגרם לתקר.

מתוך 30 המקרים שתוארו לעיל, נאלץ חיים דוד להחליף לפחות 10 צמיגים וזאת לאור העובדה, שבעקבות התקר, לא ניתן היה לתקנם.

לפחות ב-4 הזדמנויות שונות מבין האירועים שתוארו לעיל, בעקבות היווצרות התקר בצמיג, התפוצץ צמיג הרכב בעת נסיעה, תוך שגרם סכנה של ממש לחיים דוד.

בין היתר, הניח הנאשם בורג מתחת צמיג רכבו השמאלי-קדמי של הרכב, כמפורט באישום זה, ביום 8.3.12 בסמוך לשעה 10:45.

במעשיו במפורט לעיל, חיבל הנאשם, במכוון ובמזיד בצמיגי רכבו של חיים דוד, תוך שגרם לו להוצאה כספית כמו גם לסכנה של ממש.

בהתנהגות זו פגע הנאשם במשמעת שירות המדינה, חיבל במזיד ברכב, עבירה לפי סעיף 4ב13 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 והתנהג התנהגות שאינה הולמת את תפקידו כעובד מדינה.

3. תגובת הנאשם לכתב התובענה

הנאשם כפר בכל העובדות ובאישומים המיוחסים לו בכתב התובענה.

4. ביום כ"ב בכסלו התשע"ה – 12.12.14, דחה בית הדין את הטענות המקדמיות שהעלתה ההגנה לעניין התיישנות ולענין פגם או פסול בכתב התובענה. ולענין "טענת הגנה מן הצדק" השעה בית הדין את החלטתו עד לשלב בו יתבררו העובדות לאשורן במשפט הוכחות.

5. פרשת התביעה**אישום ראשון**

רס"ר אדם לקר – חוקר משטרת ישראל.

באמצעות צו חיפוש (מוצג ת/19, ת/20) ערך העד חיפוש ברכבו של הנאשם בין היתר, מצא בתא המטען, תעודת זהות "שבמבט מדובר בתעודה מזוייפת ותעודה שאיננה מקורית, עם תמונה דומה לתמונתו של יוני, אבל עם שינויים קלים, כמו תוספת שיער ודברים דומים".
(בפרוטוקול עמ' 82, שורות 27-29).

מוצג ת/22 – צילום תעודת הזהות המזוייפת.

התעודה הועברה למעבדת זיוף מסמכים במטה הארצי.

מוצג ת/24 – חוות דעת מומחה – משטרת ישראל, המחלקה לזיהוי פלילי מעבדת מסמכים.

תוצאת הבדיקה: התעודה הינה "מזוייפת בזיוף מלא".

טופס התעודה, הדפסות הפרטים האישיים והדפסות הלמינציה הודפסו בשיטת הדפסה השונה מזו שבתעודות זהות מקוריות המונפקות על ידי משרד הפנים. בתעודה זו אין הדפסות בגבה.

העד העיד כי, במוצג ת/17 – אימרת הנאשם מיום 26.3.12 "הוא אמר שהוא עשה טעות שזו תעודת זהות שהוא הכין אותה בקורס מחשבים, קורס במסגרת העבודה שהוא עשה שנים קודם לכן, הוא אמר שהתעודה הזאת נמצאת אצלו הרבה שנים והיא היתה ברכב הקודם שלו, והוא העביר אותה גם לרכב הנוכחי

המאזדה. הוא אמר שהוא שינה מספר פרטים בתמונה והשם שם שונה, וגם מספר התעודה שונה".

(בפרוטוקול עמ' 84, שורות 16-20).

בחקירתו הנגדית אישר העד כי, לתעודת הזהות לא צורף ספח, ואף בדק אם יש אדם הנושא תעודת זהות כזאת ולא נמצא.

העד העיד כי, הנאשם אמר לו שעשה תעודת זהות עם פרטים שגויים "כדי לתפוס את מי שיגנוב לו את הרכב".

(בפרוטוקול עמ' 94, שורות 21-35).

העד פנה ביום 10.4.13 אל קב"ט המשרד אדם ויינגרטן ומבקש ממנו לברר לגבי קיומו של קורס מחשבים בו טוען הנאשם כי, השתתף (מוצג נ/23) אך הקב"ט לא חוזר אליו.

(בפרוטוקול עמ' 95, שורות 8-13).

העד בדק במשטרת ישראל, בין היתר, אם הנאשם הגיש תלונה על גניבת תעודת זהות. מוצג נ/24, נ/25 – אירוע מיום 30.8.03, תלונת הנאשם בדבר פריצה לרכב בכוונה לגנוב.

העד אישר, שהנאשם אמר לו, שלא עשה שימוש בתעודה הזאת, התעודה היתה זרוקה בשקיות ברכבו של הנאשם והיא הועברה מרכב לרכב.

(בפרוטוקול עמ' 96, שורות 9-16).

אישום שני

א. מר חיים דוד – עובד משרד מבקר המדינה.

העד העיד בפני בית הדין, כי בסמוך לתחילת עבודתו במשרד בירושלים, החלה "תקופה מוזרה", "תקופה של פינצ'ורים ברכב". תחילה, סבר שמדובר "במקריות" אולם לאחר מכן הבחין "בדפוס קבוע".

וכך נעשה הדבר: "תמיד הבורג נמצא בזווית של 45 מעלות מתחת לצמיג, כל פעם צמיג אחר, ואז כשאני נוסע אחורה או קדימה תלוי באופן החנייה שלי, אז הבורג משפד את הצמיג. לרוב הפינצ'ור לא היה מיידי, מאחר והיה מדובר בבורג האוויר היה יוצא לאט".

התופעה נמשכה בערך שבע שנים (משנת 2005 ועד 2012). כ-150 ניסיונות פינצ'ור, בספירה גסה, בפועל היה 30 פינצ'ורים, 10 צמיגים נהרסו, 4 פעמים הצמיג התפוצץ בכביש מהיר תוך כדי נסיעה. (בפרוטוקול עמ' 1, שורות 23-27; עמ' 2, שורות 1-6).

העד פנה לקב"ט המשרד אדם וינגרטן, שבתחילה התייחס בביטול לענין.

ביום 24.5.07 העביר העד מכתב לקב"ט המשרד – מוצג ת/1, בין היתר מציין שם העד:

"2. לאחרונה גורם מסויים (ככל הנראה מהמשרד) מתנכל לרכבי, שורט ומפנצ'ר אותו בשעה שהוא חונה בחניית המשרד בירושלים בקומה 2-.

3. בחודשיים האחרונים פונצ'ר רכבי 3 פעמים, בכל פעם כתוצאה מהחדרת בורג לצמיג האחורי ימני.

4. בפעם האחרונה, ביום 21.5.07 הוחדרו לצמיג 3 ברגים, וכתוצאה מכך הצמיג הושחת ונאלצתי להחליפו ...

5. יצויין, כי בחודש האחרון גיליתי פעמיים נוספות בורג המונח בזוית אלכסונית בכיוון הנסיעה של הרכב. למזלי גיליתי את הברגים מבעוד מועד ומנעתי פנצ'רים נוספים".

בחקירתו הנגדית מסביר העד כי, המכתב נכתב במאי 2007 אחרי שהיו לו מספר פגישות עם הקב"ט וינגרטן והעד מבקש במכתב לתת תמונת מצב נכון לשנת 2007. למרות, שהתנכלויות החלו עוד בשנת 2005. (בפרוטוקול עמ' 27, שורות 14-20).

העד באותה עת לא ידע מי מבצע את המעשה "ומאז הועלתה אפשרות ע"י הקב"ט ובכלל שאחד מהפנצ'ר-מכר באזור עושה את זה לפרנסתו".

עוד ציין העד, שמדובר בברגים באורך של 3-4 ס"מ עם ראש פיליפס.

מוצג ת/2 – 4 ברגים.

מוצג ת/2ב – צילום הברגים הנ"ל.

בעקבות מכתבו הנ"ל של העד ולאור תלונות שהגיעו ממספר עובדים, הוציא קב"ט המשרד ביום 5.5.09 הודעת אימייל לעובדי המשרד, הקוראת להם להעביר אליו פרטים על אירועים בהם רכבם, שחנה בחניון הבניין נפגע עקב תקר בגלגל, כתוצאה ממסמר שהיה תקוע בו – מוצג ת/3.

כמו כן, הקב"ט ניסה להתחקות אחר התופעה:

"בהתחלה הוא ביקש שאני אעבור למקום חנייה אחר כי אולי זה מקום בעייתי. עברתי למקום חנייה אחר, התופעה המשיכה. עד שהוא שלף רעיון אחר, אמר יש פה מצלמות בחניון, בוא תחנה במקומות שהמצלמות מכוונות בצורה טובה. עשינו את זה, לצערי לא פעם ולא פעמיים פשוט המצלמה לא קלטה מכל מיני סיבות או כי המצלמה לא עבדה מכל מיני סיבות. או כי רכב חסם את שדה הראייה, או כי היה חשוך, המצלמה לא יכלה לראות כי היה חשוך וכן הלאה וכן הלאה. מה שקורה שכל פעם הקב"ט הוא זה שהיה הולך לבדוק מול אנשי החניון".

(בפרוטוקול עמ' 3, שורות 22-27).

הנאשם יחד עם הקב"ט וינגרטן בדקו את מצלמות האבטחה פעמיים-שלוש, כאשר בעקבות תלונותיו של העד הקב"ט בדק כמה פעמים בעצמו, אבל הודיע לעד שלא רואים דבר.

(בפרוטוקול עמ' 5, שורות 7-8).

בשלב מסויים העד מאבד אמון בקב"ט המשרד ומחליט לקחת על עצמו את "משימת הבילוש הזאת".

(בפרוטוקול עמ' 3, שורות 27-28).

על האירוע ביום 8.3.12 העיד, כדלקמן:

"זה היה חג פורים באותו יום, מרבית העובדים לא הגיעו כי זה היה יום בחירה, חניתי במקום שהוא לא של המשרד, לא חניה של עובדי המשרד, חניה מרוחקת כ-150 מטר מהכניסה למעליות, כי אחרי שאני והקב"ט עשינו סיעורי מוחות הגענו למסקנה שאותה חנייה היא חנייה אופטימלית לזווית צילום תאורה וכן הלאה, הלכתי לזה שאחראי על מצלמות החניון בשם טל, אתיופי, אמרתי לו ופשוט מאחר שהוא ידע מה עובר עליי, הוא לא היה מדבר איתי לולא המקרה הזה. ניגשתי אליו ובמשך שעה וחצי שעתיים התחלנו לסרוק את הצילומים. מאחר ומדובר בכ-9 שעות צילומים היה אפשרות להריץ את הסרט לזרז את הליך הצפייה בסרט. ואז פשוט גיליתי שרכב שחור מגיע וחונה משמאלי, בצמוד אליי, בשעה 11:00 לערך, ראיתי את הנהג יוצא מהרכב, מסתכל ימינה שמאלה לראות מה קורה, לראות שפשוט, רואים אותו במצלמה הולך ברווח שבין הרכב שלי לרכב שלו, דהיינו צד שמאל לרכב שלי וצד ימין לרכב שלו, רואים אותו רוכן וכמובן מזדקף, שוב מסתכל ימינה שמאלה ואז כמובן גיליתי במי מדובר שזה האדון שנמצא בצד ימין יונתן זקן. אני והוא עבדנו באותה יחידה, באותה תקופה עשיתי ביקורת בת"א".

(בפרוטוקול עמ' 3, שורות 31-35, עמ' 4; שורות 1-7).

העד העיד כי, באותה תקופה מערכת היחסים שלו עם הנאשם היתה "קרירה ולא נעימה ... חשתי עויינות מצידו כלפי ... מחפש אותי ולא ידעתי למה ... הוא היה אליי עויין ... רק אליי".
(בפרוטוקול עמ' 4, שורות 8-21).

העד ציין, שהוא מאוד הופתע והתקשה להאמין, שהנאשם יעשה כזאת.
(בפרוטוקול עמ' 4, שורות 23-24).

בהודעתו מיום 22.3.12 במשטרה – מוצג ת/4 מציין העד, שהנאשם מחבל בצמידי מכוניתו מזה כשבע שנים.
אך, הוא מוסיף שלא היה לא שום סכסוך עם הנאשם "אמנם עבדנו באותה יחידה, אך לא היו בינינו קשרים חמים ולא היה שום סכסוך או עימות בינינו".

וכשנשאל העד: "מדוע הוא חושד בו, הרי לא היה סכסוך ביניכם בעבר?
השיב: "לא יודע".
(בהודעה עמ' 2, שורות 37-42).

בהמשך, הזעיק העד את הקב"ט אדם וינגרטן, שגם הוא צפה בצילומים "והבין בינגו – זה ברור שזה הוא" והקב"ט אף צילם את רכבו של העד.
(בפרוטוקול עמ' 4, שורות 26-30).

העד היה "נסער" ופנה למחרת אל מר דן בנטל, שהיה ממונה בעבר על הנאשם והדיחו, שאישר לעד, שגם הוא חווה פינצורים, ברגים מסוג מסויים. או אז סיפר לו העד כי, מדובר בנאשם שמבצע את הפנצורים, הוא היה בהלם ושמדובר במעשה "חולני".
(בפרוטוקול עמ' 5, שורות 1-4).

במוצג ת/6 – צילומים מיום 9.12.10 שצילם המאבטח איציק דדון. לאחר, שהעד בשעות הערב באותו יום הבחין בבורג מונח – עומד בגלגל רכבו, הזעיק את המאבטחים והם צילמו את הרכב והבורג.

לאחר, שהתגלתה זהותו של הנאשם נבדק הענין אצל גורמים שונים במשרד נתבקש העד להגיש תלונה במשטרה.

וכן, להכין מסמך המתאר את השתלשלות העניינים – מוצג ת/8 – מכתבו של העד מיום 21.3.12.

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם, שרק ביום 8.3.12, לאחר שראה את הנאשם במצלמות האבטחה, רוכן בין רכבו לבין רכב הנאשם, עלה שמו של הנאשם כחשוד במעשים.
(בפרוטוקול עמ' 6, שורות 28-32).

העד התקשה לזכור, שבדצמבר 2011 בשיחה עם הקב"ט אדם ויינגרטן, נקב בשמו של המנהלן עופר עזרן או באמצעות עוזריו - כחשוד, וכי יש לו חבילת ברגים דומה לברגים, שנמצאו בגלגלי רכבו.
(בפרוטוקול עמ' 7, שורות 1-29).

העד נשאל על יחסיו עם הנאשם כן, "לא היינו חברים", "לא היו יחסים חמים".
(בפרוטוקול עמ' 8, שורות 1-10).

גם במוצג נ/1 – מסמך שכתב הנאשם ומסרו ביום 17.4.12 בעת חקירתו במשטרה – שם מציין העד שהנאשם "לא שידר חיבה אליו".

העד נשאל מדוע רק בעדותו בפני בית הדין הוא מעיד על עוינות מצד הנאשם כלפיו, והוא משיב:
"ככל שהאבק שוקע דהיינו ככל שעובר זמן ממועד שאתה מגלה משהו, אתה פשוט עושה אחד ועוד אחד ומגלה דברים. במועד שהעדתי במשטרה זה היה שבועיים מהמקרה. ככל שעבר הזמן, פשוט התחלתי מה שנקרא לעשות שחזורים ואז יותר ויותר זה הסתדר לי בראש שהוא עלול לעשות דבר כזה. מה עוד שהיה גם כן את השיחה שהייתה לי עם הבוס שלו לשעבר דן, השיחות שלו פשוט חידדו אצלי נקודות מהמועד שזה קרה...".
(בפרוטוקול עמ' 8, שורות 15-19).

במוצג נ/2 – דחיית עררו של העד ביום 21.10.13 ע"י פרקליטות המדינה.

התיק הפלילי נגד הנאשם נסגר מהסיבות הבאות: "במכלול נסיבות העניין נוכח הכחשתו של הנילון, בהעדר כל ראיה באשר למניע; בהתחשב בכך, שבסרט לא ניתן לראות, מה עשה הנילון עת שהתכופף, ולא נצפה חפץ כלשהו דמוי בורג בידו, לפני ההתכופפות, הגענו למסקנה, כי אין מקום להתערב

בהחלטה של פרקליטות המחוז, כי אין ראיות מספיקות להעמדת הנילון לדין פלילי, הליך הדורש "אפשרות סבירה להרשעה", על כן הערר נדחה".

העד נשאל מדוע הציג רק 4 ברגים בעת שהוא מתלונן על כ-150 מקרים של נסיונות חבלה?

והעד משיב: "אני לא אספן, לקחתי דוגמיות ... אני קורבן, הוא מתעד, אני אדם לא כפייתי שאני אעשה מה שנקרא אינדקס. אין לי את החשבונות, היו מחליפים לי אפילו ללא קבלה. הייתי זורק את הקבלות".
(בפרוטוקול עמ' 10, שורות 19, 25-26).

העד נתן גם הסבר מדוע לא צילם את מקרי החבלה: "טלפון חכם אני מחזיק רק כשנה וחצי עם מצלמה, אני לא מחזיק מצלמה, אני לא מסתובב עם מצלמה, אני הקורבן, אני לא מבצע עבירה, זה הוכח כי יש צילומים".
(בפרוטוקול עמ' 10, שורות 29-30).

העד טוען כי, במרבית המקרים הוטמן בורג פיליפס חדש, אורכו כ-3-4 ס"מ.
(בפרוטוקול עמ' 11, שורות 8-9).

לגבי הבורג שמצא העד בצמיג רכבו ביום 8.3.12 – אף אחד מלבדו לא ראה את הבורג, הוא לא צולם על ידי העד, העד גם לא ראה בסרט מצלמות האבטחה את עצמו.
(בפרוטוקול עמ' 12, שורות 2-28).

העד העיד כי, ב-30 מקרי חבלה מתוך כ-150 מקרים לא הצליח לסכל את הפנצ'ר.
(בפרוטוקול עמ' 13, שורות 34-35).

העד אישר כי, ממאי 2007 ועד מרץ 2012 רכבו בחניה מצולם. אלא ש"לא תמיד המצלמה קלטה את מה שקרה מכל מיני סיבות ... לעיתים המצלמה לא עבדה. המקום היה חשוך מדי, רכב אחר חסם בחניה וחסם את שדה הראיה". בצפיה בסרטי האבטחה עם הקב"ט וינגרטן בכ-3-4 פעמים לא נראה חשוד, העד נראה ואף הייתה תנועה של אנשים, העד בדרך כלל, היה ניגש לרכבו בודק עם פנס, ולעיתים מוצא בורג ולעיתים אף בודק במצלמות.
(בפרוטוקול עמ' 15, שורות 12-22, עמ' 16, שורות 18-19).

העד העיד כי, טיפל בסך הכל בכ-30 צמיגים. כאשר 10 צמיגים היו במצב שלא היו שמישים יותר ונדרש להחליפם.
(בפרוטוקול עמ' 17, שורות 32-33).

העד איתר רק 5 קבלות בגין תיקוני צמיגים או החלפת צמיגים, משום שלא נהג לשמור אותן.
(בפרוטוקול עמ' 18, שורות 14-17).

מוצג ת/7 – קבלות על תיקון תקר, החלפת צמיגים ברכבו של העד, בתאריכים
27.12.11 ו-21.12.11, 2.3.10, 7.10.08, 26.5.08, 13.1.08, 24.5.07

על שאלת הסניגור המלומד, שבקבלה מיום 21.12.11 (מוצג ת/7ה). לא נרשם
תקר – העד ענה, ש"זה מסמך שהפנצ'ר-מכר מכין, אני בא לתקן" "לא מדובר
בבלאי מדרך הטבע".
(בפרוטוקול עמ' 19, שורות 10-24).

במוצג ת/7ב. – קבלה מיום 24.5.07 העד מאשר כי, המספר שהוטבע על הקבלה
אינו מספר הרכב שלו, כנראה מדובר בטעות.
(בפרוטוקול עמ' 28, שורות 2-10).

ובמוצג ת/7ג. – בקבלה נרשמה שעת התיקון 12:53 – העד ציין שלא יצא
במהלך יום העבודה להחליף צמיג, וגם בדו"ח הנוכחות שלו באותו יום – אין
יציאה באמצע היום, "ייתכן מאוד כמו מה שנקרא שהשעון שם לא בסדר, אין
לי הסבר".
(בפרוטוקול עמ' 28, שורות 14-23).

במוצג נ/3 – תרשומת שרשם הקב"ט וינגרטן בתאריך 28.12.11 בשיחה ביניהם
– העד מתלונן, שבתאריך 18.12.11 סמוך למחסום מודיעין התפוצץ לפתע
צמיג, נקרע ונהרס כליל.

העד הסביר שכוונתו שהצמיג נקרע, "הכוונה שאתה מרגיש שאתה נוסע על
החישוק, משמעו זה פיצוץ".
(בפרוטוקול עמ' 20, שורות 3-20).

העד ציין בחקירתו הנגדית, שסרטי המצלמה אינו "צילום סטודיו, מדובר במצלמה שמתארת מציאות מסויימת, ולכן צריך לקחת בערבון מוגבל את הממצאים שנראים בסרט".

(בפרוטוקול עמ' 25, שורות 28-29).

העד נשאל בחקירתו הנגדית על מספר המדידות שמדד את הברגים שנמצאו, לאור העובדה, שפעם טען כי, בעקבות השיחה עם מר דן בנטל מדד פעם אחת ובמקום אחר טען שמדד מספר פעמים והוא מסביר: "קשה לי להזכר אם זה היה בעקבות השיחה, וקשה לי להזכר מתי נעשתה המדידה. היו מספר פעמים שעשיתי מדידה ... הברגים האלה ליוו אותי לא מעט, לא זוכר מה הוביל אותי לומר את זה".

(בפרוטוקול עמ' 26, שורות 4-14).

לגישתו של העד, במצבים שבהם ירד אוויר בגלגל אי אפשר לדעת מתי הונח הבורג ובמצבים בהם היה סיכול זה מצב שבאותו יום הונח הבורג.

(בפרוטוקול עמ' 38, שורות 6-9).

הסניגור המלומד, מבקש את הסברי העד לעובדה שרק, אחר שצפה בסרט התקשר לקב"ט וינגרטן וזה יוצר מצב שהעד יכול להתאים את גרסתו על פי המקום בו רוכן הנאשם – העד משיב: "באותו שלב אני כבר איבדתי אמון בכל המערכת, לקחתי את הפיקוח לידי".

(בפרוטוקול עמ' 38, שורות 26-32).

העד "נוטה להאמין" שנתן את הבורג שמצא לקב"ט וינגרטן.

(בפרוטוקול עמ' 39, שורות 3-4).

עד תחילת שנת 2013 העד לא צילם את הברגים שנמצאו בגלגלי רכבו כי, לא היה לו פלאפון חכם.

לשאלת הסניגור המלומד, שכבר במרץ 2008 קיבל מכשיר עם מצלמה, ענה העד: "המצלמה היא באיכות ממש ירודה, איכות הצילום היא לא טובה".

(בפרוטוקול עמ' 39, שורות 25-33).

העד הדגיש כי, מלבד הסרט אין בידו שום ראיה הקושרת את הנאשם למיוחס לו.

(בפרוטוקול עמ' 40, שורות 33-35).

במוצג נ/9 – מכתבו של העד מיום 2.6.14 אל עו"ד אילה הוניגמן, ובמוצג נ/10 מכתבו של העד מיום 23.12.12 למבקר המדינה – מביע העד את אי בטחונו האישי בשל מעשיו של הנאשם, מבקש לראות בו כקורבן של עבירות חמורות, לדאוג להעמדתו לדין של הנאשם ואי השבתו לעבודה של הנאשם.

לצד אלה טוען העד, שהוא אף קורבן להתנכלות מצד הממונה הישיר שלו מר ראובן כץ, וכתוצאה מכך הוא התקשה לתפקד בעבודה.

ביום 18.6.14 שולח העד את מוצג נ/11 – מכתב לעובדי המשרד, בו כותב העד, שנאלץ להיפרד מהם שלא כדרך הטבע, וזאת בשל התנהלות המשרד כלפיו וכלפי תלונותיו.

בסופו של יום, יצא העד לפנסיה מוקדמת, למרות שהוצעו לו תפקידים אחרים במשרד כעדותו.
(בפרוטוקול עמ' 47, שורות 7-33).

העד הכחיש, שכל טענותיו כלפי הנאשם, כלפי הנהלת משרד מבקר המדינה ומכתבו לעובדים (מוצג נ/11), היו כדי, שהנהלת המשרד תאשר לו פרישה מוקדמת.
(בפרוטוקול עמ' 48, שורות 2-8).

העד נדרש להגיב על דברי הממונים עליו לשעבר מר ראובן כץ ומר בעז ענר. העד הכחיש כי, פנה בשנת 2005 אל מר כץ וביקש ממנו, שיעשה איתו חסד ויסכים לקלוט אותו באגף התכנון, שבראשו הוא עומד.

העד אישר, שלא הסתדר עם הממונה שלו בעז ענר, שהאשים אותו בדיווח כוזב של שעות נוספות ובשל כך, העד החליט, שלא לעבוד איתו, שכן לא היתה אמת בטענות אלו.
(בפרוטוקול עמ' 48, שורות 10-21).

העד ציין, שלנוכח היחס העויין מצד הממונה ראובן כץ, סירב לעבוד איתו. אז קיבל העד ביום 30.4.14 מכתב מאת מנכ"ל המשרד – התראה לפני נקיטת הליכי משמעת נגדו – מוצג נ/12.

העד הגיב על כך – מוצג נ/13.

ובמכתבו מיום 7.5.14 – מוצג נ/14, קורא מנכ"ל המשרד לעד לחזור לעבודה תקינה, כאשר הממונה ראובן כץ יקיים עם העד דפוסי עבודה סדירים.

העד הכחיש את דברי מר בעז ענר לפיו הוא לא הסתדר עם העובדים, שאיכות עבודתו ירודה ושהיו לגביו חשדות על עבירות משמעת "לא דובים ולא יער", "חסר בסיס", "הייתי מפקפק בכל דבר שיוצא מפיו של בעז ענר, ענר היה מנהל בכיר, אם הדיחו אותו אז צריך לתת פורפורציות".
(בפרוטוקול עמ' 51, שורות 24-33; עמ' 53 שורות 20-21).

ב. מר אדם וינגרטן – קב"ט בלשכת ירושלים, משרד מבקר המדינה.
לבית הדין הוגשו הודעת העד במשטרת ישראל מיום 22.3.12 – מוצג ת/12 והודעת העד מיום 6.1.14 באגף החקירות, נציבות שירות המדינה – מוצג ת/14.

העד העיד בפני בית הדין כי, כבר משנת 2007 חיים דוד התחיל להתלונן על תקרים חוזרים ונשנים, על ברגים שמצא בגלגלי רכבו ועל התפוצצויות של צמיגים באמצע נסיעה. הוא דיווח על עשרות מקרים.
בשנת 2009 העד הינחה את חיים דוד לחנות את רכבו במקום, שמכוסה על ידי מצלמות החניון. בשנת 2010 היה עוד דיווח על אירוע של מציאת בורג שהונח מתחת לגלגל רכבו. עד שנת 2012 שונה מקום חניית רכבו של חיים דוד, על מנת, לשפר את הראות.

בכל פעם שהיה דיווח שכזה, העד בדק במצלמות החניון ולא נראה דבר חריג.
(בפרוטוקול עמ' 56, שורות 15-19).

בנובמבר 2010 מצא דוד חיים בורג, קרא למאבטח איציק דדון, שצילם באמצעות הפלאפון שלו את הבורג והעביר את הצילום לעד (מוצג ת/6).

ביום 28.12.11 ערך העד תרשומת משיחה שלו עם חיים דוד – מוצג נ/3.
לפי התרשומת ביום 18.12.11, בסביבות השעה 16:00, בעת שנסע חיים דוד לביתו, סמוך למחסום מודיעין, התפוצץ לפתע הצמיג האחורי ימני ברכבו. הצמיד נהרס כליל.

ביום 21.12.11 החליף שני צמיגים ברכבו משום שלדבריו, נמצאו חתכים בצמיג הקדמי שמאלי.

לאחר מכן החל לשמוע רעש עמום ודפיקות בעת הנסיעה, פנה לפנצ'ריה שסמוכה למשרד ושם נמצא בורג תקוע בגלגל רכבו.

לדבריו, הבורג מאותו סוג, שמצא פעמים רבות מתחת לגלגלי רכבו בחניון המשרד.

באחת הפעמים אף חיים דוד כמעט איבד את השליטה על הרכב והתדרדר לתהום עקב נקר במהלך הנסיעה. ועוד נרשם מפיו של חיים דוד כי לעופר עזרן, מנהלן הלשכה, יש חבילת ברגים דומים והיו ביניהם עימותים, לדבריו עופר עזרן הוא החשוד העיקרי.

כתוצאה מהאירועים האלה הוא נסער ומודאג ומתקשה להתרכז בעבודה. הוא גם סיפר, שהתחיל למצוא ברגים מתחת לגלגלי מכוניתו כבר בשנת 2006, אך החל להתייחס לכך, כתופעה מ-2007, שה"כ מצא כ-20 ברגים. בסופה של התרשומת העד מציין את התרשמותו מחיים דוד "בתחילת השיחה היה קצת נסער ונרגש, לאחר מכן נרגע במקצת, בהמשך כאשר התחלתי לתחקר אותו, ככל שעבר הזמן הפך ליותר עצבני ונסער ואף החל לגמגם, בעיקר כאשר שאלתי אותו לגבי יחסיו עם גב' ענת ברגמן ומר עופר עזרן".

בעדותו בבית הדין העד מציין כי, באותה נקודת זמן הוא התרשם כי, חיים דוד "קצת מפריז" ומגזים בתלונותיו.

העד פנה לממונה באותה עת על חיים דוד מר ראובן כץ, על מנת, לתהות על קנקנו של המתלונן.

מוצג ת/10 – תרשומת שיחה מיום 4.1.12, לפיה:

"מר כץ תיאר את מר דוד כאדם טוב, אוהב לעבוד ולעזור, קפדן, יסודי שאכפת לו מהמשרד ומעבודתו. מר דוד עובד במשרד כ-25 שנה והם עבדו יחד באותו אגף כעובדי ביקורת, בסה"כ הוא מרוצה מתפקודו של מר דוד ...

מר כץ אמר שאינו חושב שמישהו מהמשרד עשה זאת.

שאלתי את מר כץ אם לדעתו יכול להיות שמר דוד ממציא את כל הסיפור. מר כץ אמר שלדעתו לא סביר שמדובר בהמצאות זאת נוכח עוצמת הרגשות שהופגנה על ידי מר דוד בעת שהתלונן בנושא, לדעתו מצבו הנפשי של מר דוד יציב והוא אינו נתון למצבי רוח".

העד קיים גם שיחה עם עופר עזרן בתאריך 28.12.11 – תרשומת משיחה – מוצג ת/11, והעד התרשם כי, עופר עזרן אינו חשוד פוטנציאלי.

ועל האירוע ביום 8.3.12 רשם העד סיכום – מוצג ת/9.

וכך רשם העד:

"בתאריך 8 מרס 2012 בשעה 15:30 לערך הודיע לי מר חיים דוד בטלפון על כך שמצא בורג מונח כשהוא עומד מתחת לגלגל הקדמי-שמאלי של מכוניתו שעמדה בחניון המשרד בירושלים, וכי בבדיקה שעשה במצלמות החניון נראה עובד המשרד מר יוני זקן מגיע עם רכבו (מאזדה 6 שחורה מס' 90-478-64) למשרד לקראת השעה 11:00, חונה ליד רכבו של מר דוד ולאחר שבדק שאיש לא מסתכל גחן בסמוך לרכבו של מר דוד לרגע קצר, הזדקף והתרחק במהירות מהמקום.

הגעתי למוקד המצלמות לאחר כרבע שעה ולאחר שצפיתי בסרט נוכחתי שהתיאור של מר דוד היה מדוייק ועשה רושם שאכן מר זקן מתכופף ליד הגלגל הקדמי-שמאלי ברכבו של מר דוד ללא סיבה הגיונית. בסרט לא רואים בוודאות שמר זקן אכן הניח משהו ליד הגלגל משום שהוא הוסיף על ידי רכבו. בהמשך, מר דוד ואני הלכנו למקום שבו חנה עדיין מר זקן ולקחנו את פרטי הרכב שזוהה לאחר מכן בוודאות כרכבו של מר זקן. בסביבות השעה 16:15 נראה מר זקן בסרט ההקלטה כאשר הוא מגיע לרכבו ומביט לעבר רצפת החניון במקום שבו עמד לפני כן רכבו של מר דוד.

יצויין כי מר זקן חנה ליד רכבו של מר דוד על אף שהמקום לא היה מיועד לעובדי המשרד, היה מרוחק יחסית מהכניסה למשרד ולא היה מחסור בחניה משום שבאותו יום חל פורים ועובדים רבים לא הגיעו לעבודה. ביקשתי משומר החניון לשמור את ההקלטות בשעות הרלבנטיות באותו יום. ב-11 למרס, לאחר קבלת אישור ממנכ"ל חברת הניהול, שהחניון באחריותה, העתקתי את ההקלטות הרלבנטיות להתקן זיכרון נייד."

וכן:

"שאלתי את מר דוד אם הוא מסוכסך עם מר זקן?

מר דוד ענה שהם עבדו יחד לפני שנים באותו אגף בת"א ולא היתה "כימיה" ביניהם ואף סיפר על אירוע שקרה בעת ששהו במחוזיאדה באילת לפני כשנתיים, במהלכו העיר למר זקן על כך שניסה להידחף בתור לקבלה במלון. מעבר לכך לא היה שום קשר ביניהם. (יצויין, שבעבר כאשר שאלתי את מר דוד אם יש לו סכסוך עם מישהו מעובדי המשרד או אם הוא חושד במישהו, לא הזכיר מר דוד את מר זקן)."

העד ראה באותו מעמד את הבורג שמצא חיים דוד.

בהמשך התברר, שגם עובד המשרד מר דן בנטל סיפר על מקרים דומים שקרו לו בשלושת החודשים האחרונים – פעם אחת נמצא נקר במכוניתו שנגרם מבורג שהיה נעוץ בגלגל מכוניתו, שחנתה בחניון המשרד בתל אביב, ופעמיים נמצאו ברגים בצמיגי המכונית של אשתו שחנתה בבית. לגישת העד, בין הנאשם לבין דן בנטל שורר סכסוך מתמשך על רקע יחסי עבודה עכורים. (בפרוטוקול עמ' 59, שורות 5-12, מוצג ת/9).

העד נשאל כיצד הוא רואה את האירועים הללו ומשיב:
”בראיה שלי אני חושב ממש בניסיון של לפגוע פיזית בחיים דוד, משום שלא מדובר בנזק לרכוש או לרכב, אם מישהו היה רוצה לעשות נזק לרכב היה שורט את הרכב או מפנצ'ר, בדיווחים של חיים דוד מישהו הניח את הברגים מתחת לגלגלים במטרה שחיים דוד יעלה על הבורג, דבר שמסכן את החיים שלו במהלך הנסיעה, בטח בנסיעות מהירות כפי שקרה, צמיגים התפוצצו והוא ירד מהכביש”.
 (בפרוטוקול עמ' 59, שורות 18-21).

במוצג ת/14 – אישר העד כי, בתאריך 11.3.13 העתיק קטעים מסרטי ההקלטה הרלבנטיים במערכת המצלמות בחניון, צרב אותם על דיסק (מוצג ת/13).

לא בוצעה כל עריכה, מדובר ברגעים של הגעת שני הרכבים והעזיבה שלהם את החניה. וכן, כל פרק הזמן מרגע הגעת הרכב של חיים דוד ועד עזיבתו של הנאשם את החניה, באופן רצוף משעה 06:38 ועד השעה 18:16, סה"כ 9 שעות ו-40 דקות.
 (בפרוטוקול עמ' 1, שורות 10-19).

בעדותו בבית הדין אישר העד, שיש "קפיצות" זמן בסרט, אם כי, במהלך הצפייה בסרט לא איתר שום "קפיצות". רק בעקבות עדותו בנציבות שירות המדינה, נודע לו על "קפיצות" של 3 שניות.
 והסברו של העד, שהמצלמות מופעלות באמצעות גלאי תנועה גם של רכבים וגם של בני אדם (VMD). משמע שהמצלמות לא מקליטות בזמן שאין תנועה בגזרת הכיסוי, דבר החוסך מקום על הדיסק.
 (בפרוטוקול עמ' 60, שורות 1-4).

כמו כן, המצלמה ממוקמת במרחק של כ-3-5 מטר מהחניה של רכב המתלונן חיים דוד. **”בסרטים רואים שהמצלמה מזהה תנועה הרבה יותר רחוקה מ-5 מטר ולכן לא הגיוני שלא תזהה את התנועה ליד רכבו של מר דוד”.**

(בהודעה עמ' 1, שורות 21-23).

בחקירתו הנגדית אישר העד כי, חיים דוד אמר לו שמצא 20 ברגים.
(בפרוטוקול עמ' 62, שורות 8-15).

העד אישר, ששמו של הנאשם עלה רק לאחר הצפיה בסרטון האבטחה.
(בפרוטוקול עמ' 62, שורות 16-27).

העד עמד על כך, שעופר עזרן הוא היה החשוד העיקרי, עליו הצביע המתלונן,
שגם ברשותו ברגים דומים לברגים שמצא המתלונן.
(בפרוטוקול עמ' 63, שורות 2-18).

העד לא בדק אם אכן לעופר עזרן יש ברגים, משום שכמנהלן יש לצפות שיהיו
ברשותו ברגים.
(בפרוטוקול עמ' 64, שורות 11-12).

העד נשאל בחקירתו הנגדית על כך, שהטיל ספק במהימנות של מר חיים דוד
והוא הסביר:

**"סברתי שהוא מפריז ומגזים ומנפח את הדיווחים מבחינת ההיקף והכמות
של המקרים ...**

**התחושה שלי היתה לגבי היקף האירועים ולא לגבי עצם התופעה. כן חשבתי
שהיו לו אירועים כאלה אבל חשבתי שלא כל המקרים שהוא דיווח קרו לו
בפועל, משום שאין תופעה כזו במשרד שלנו ולא מוכרות ולא קיימות, ואכן
רציתי לבדוק את המהימנות של הסיפור שלו, שהיא יכולה לנבוע מכל מיני
סיבות, אני לא פסיכולוג ולא מומחה בתחומים האלה, אבל זה מה שחשבתי
באותו זמן, ולכן בעדות שלי במשטרה אמרתי שהוא מפריז בכמות המקרים.
לכל אחד מאיתנו קורה שיש תקר בגלגל, אבל לא כל אחד מייחס לזה ניסיון
התנכלות ...**

**פקפקתי בזה שיש ניסיון מכוון להתנכל לו, בחלק מהמקרים ייחסתי
לאירועים רגילים שיכולים לקרות לכל אחד מאיתנו, ובחלק מהמקרים
חשבתי שהוא מנפח ומפריז ...**

**אני לא חשבתי שהוא ממציא את כל הסיפור, פקפקתי בזה שיש כאן
התנכלות מכוונת".**

(בפרוטוקול עמ' 64, שורות 24-25).

העד אישר, שבסרט מצלמת האבטחה לא רואים הטמנת בורג, לא רואים בידי הנאשם בורג, לא רואים שחיים דוד מוצא בורג, אבל רואים שהוא מתכופף ליד גלגל הרכב ומוציא משהו, לא יודעים מי הניח את הבורג. העד הסתמך על דברי המתלונן חיים דוד שמצא בורג.
(בפרוטוקול עמ' 66, שורות 5-23).

העד הגיע לכלל מסקנה, שהנאשם הוא החשוד במעשים:
"כל הנסיבות של הסרט, החניה בסמוך לרכבו של חיים דוד כאשר היו מלא מקומות, רחוק מאוד מהכניסה, המבטים שלו מסביב, גם לפני שהוא רוכן וגם אחרי שהוא חוזר לרכב, ומסתכל על הריצפה כשכבר הרכב של חיים לא חנה שם, כאילו הוא מחפש משהו, כל הנסיבות האלה בעיני מעמיד את מר יוני זקן כמי שחשוד ... , אם היה שם בורג או לא היה שם בורג, אנו יכולים להסתמך על הדברים שאמר חיים דוד".
(בפרוטוקול עמ' 67, שורות 3-7).

העד ציין כי, בעבר הינחה את חיים דוד לדווח לו על כל סיכול, אבל הוא לא דיווח.
(בפרוטוקול עמ' 67, שורות 22-24).

בעבר רכבו של חיים דוד עמד תחת השגחה של מצלמת החניון, לפי הוראת העד, בין היתר, כדי לראות אם יש ממש בתלונותיו, לא רואים **"מישהו שהיה באינטרקציה עם הרכב שלו"**. במשך השנים גם שינו מספר פעמים את מקום החניה שלו כדי, שיהיה כיסוי טוב יותר.
(בפרוטוקול עמ' 67, שורות 26-33).

העד העיד כי, מספר הפעמים שחיים דוד פנה אליו בתלונות מאז שנת 2007 **"היה קטן, אפשר לספור אותו ביד אחת"**.
(בפרוטוקול עמ' 68, שורות 18-20).

העד ציין, שלא התעלם מתלונותיו של חיים דוד, ונקט בפעולות נוספות כמו תגבור הסיורים בחניון.
(בפרוטוקול עמ' 69, שורות 12-14).

העד **"לא יכול לשלול"** את גרסתו של הנאשם כי, התכופף לבדוק את המכה שהיתה באותה עת ליד הגלגל הקדמי-ימיני ואף אמר כי **"ייתכן"** שהסברו של הנאשם **"הגיוני"**.

(בפרוטוקול עמ' 71, שורות 4-11).

העד נשאל בחקירתו הנגדית על מצב התפוסה של החנייה של רכבי עובדי המשרד – הוא השיב כי בדיקתו העלתה באותו יום הגיעו מעט עובדים יחסית **”בדרך כלל יש 200 איש ביום נורמלי, ביום הזה היו פחות מ-100 ובחניון יש משהו כמו 180 חניות ששמורות לעובדים שלנו”**.

(בפרוטוקול עמ' 72, שורות 10-23).

העד לא זכר אם על פי המצלמה בטור השמאלי, כל החניות תפוסות על ידי עובדי המשרד, מלבד החנייה הראשונה הפנויה ליד רכבו של חיים דוד.
(בפרוטוקול עמ' 72, שורות 33-35; עמ' 73, שורה 1).

העד שלל את טענת ב"כ הנאשם כי, חיים דוד יכול להתאים את גרסתו ביחס למה, שראה במצלמה:

”אני חשוב שהתזה הזאת לא סבירה, משום שבסרט רואים את חיים דוד בודק את הגלגלים שלו והוא מתעכב על גלגל שלטענתו הוא מצא את הבורג, וזה קרה לפני שהוא ראה את סרט המצלמות, ז"א הוא לא יכול לביים את הסרט, מה שרואים בסרט רואים, הוא התעכב ליד הגלגל ורואים שהוא מוצא שם משהו ומוציא אותו, ורק אחר כך הוא הלך להסתכל על המצלמות שהתאימו למה שהוא אומר ...

טבעי לחלוטין ברגע שאדם סובל משרשרת של אירועים כאלה והוא מוצא בורג אחד, טבעי שהוא יבדוק את כל הצמיגים, הוא התעכב ליד הצמיג שהוא מצא את הבורג ואחר כך בודק את הצמיגים האחרים. זה מחזק את מה שאני אומר כי הוא לא התחיל עם הצמיג שהוא מוצא, הבדיקה היתה עם פנס, וברגע שהוא מצא הוא רצה לוודא שאכן אין גם בצמיגים האחרים ברגים, ולכן הוא בודק את זה בצורה יותר יסודית ...

אני חושב שהוא בדק את כל הצמיגים”.

(בפרוטוקול עמ' 74, שורות 7-19).

העד אישר שהוא אינו יודע דבר על הנתונים הטכניים של המצלמה, **”אין לי אחריות ואין לי ידע מעבר למיקום שלה”**, לא בדק את התקינות שלה, לא יודע באיזה מהירות היא מופעלת ובאילו מרחקים.

(בפרוטוקול עמ' 77, שורות 17-32).

ג. רס"ר אדם לקר – חוקר במשטרת ישראל.

העד גבה מהנאשם שתי אמרות :

מוצג ת/16 – אמרה מיום 26.3.12 בשעה 09:30.

מוצג ת/17 – אמרה מיום 26.3.12 בשעה 17:42.

בטרם גביית ההודעות צפה העד בדיסק – צילום ממצלמת אבטחה בחניון מתאריך 8.3.12 – לבית הדין הוגש דו"ח צפייה – מוצג ת/18.

העד ביקש לערוך חיפוש ברכבו של הנאשם, הנאשם הסביר לעד כי קנה את הרכב אבל מחוסר זמן טרם העביר בעלות והוא המשתמש הבלעדי ברכב.

רק לאחר הוצאת החלטת שופט/צו חיפוש (מוצג ת/19, ת/20) כדרישת הנאשם, בוצע החיפוש.

(בפרוטוקול עמ' 81, שורות 7-35; עמ' 82, שורות 2-7).

העד מצא בתא המטען מספר ברגים בשקית הוא לא זכר אם הם צולמו, לא זכר כמה ברגים היו, "אולי זה נרשם בדו"ח סביר להניח שהם נרשמו כמוצג, במשרד המוצגים".

(בפרוטוקול עמ' 82, שורות 15-25).

העד ציין כי, בשתי החקירות הנאשם אומנם הכחיש את הניסיון לפגוע ברכב של חיים דוד, אבל הוא לא העלה שום טענה לגבי המצב בו הוא נראה בסרט מתכופף, כדי לראות מכה ברכבו.

לפי בקשתו של הנאשם ביום 4.4.12 צילם העד את רכבו של הנאשם – מוצג ת/27 א-ג, בצילומים רואים מכה מעל הצמיג הימני ברכב.

(בפרוטוקול עמ' 84, שורות 30-34; עמ' 85, שורות 3-14).

בחקירתו הנגדית הגיש העד את מוצג נ/16 – דף הכריכה של התיק הפלילי שנפתח כנגד הנאשם. שם נרשם כי, בתאריך 31.10.12 התיק נסגר "מחוסר ראיות מספיקות".

העד נדרש להסביר מדוע בחקירתו השניה של הנאשם (מוצג ת/17) הוא לא אומר לנאשם על זכותו להיוועץ עם עו"ד. העד השיב כי, בחקירה הראשונה (מוצג ת/16) הוא הסביר בפרוטרוט לנאשם את זכויותיו כולל היוועצות עם

עו"ד. בחקירתו השניה הוא שאל את הנאשם אם הוא מבין את זכויותיו והוא השיב בחיוב.

במהלך החקירה השניה ביקש הנאשם להיוועץ עם עו"ד ואכן כך נעשה, והחקירה הופסקה ולא חודשה.

עוד הוסיף העד: "על פי ההתרשמות שלי באותה העת היה מדובר באדם נבון, מבין ענין, הוסברו לו כל הזכויות שלו מספר פעמים ... חומר החקירה הוא כולל את כל חומר החקירה, גם את החקירה שהיתה בבוקר, אי אפשר לבוא ולהגיד שהחשוד לא ידע ולא הבין, ולא ירד לסוף דעתי שיש לו זכות לעו"ד".

(בפרוטוקול עמ' 87, שורות 28-35; עמ' 88 שורות 1-34).

הנאשם סירב לחתום על הודעתו השניה (מוצג ת/17) "הוא אומר לי שהוא לא רוצה לחתום, אני לא כופה עליו לחתום, אני רושם שהוא מסרב לחתום ובוזה נגמרה הסאגה".

(בפרוטוקול עמ' 89, שורות 3-8).

העד שלל את האפשרות, שלא איפשר לנאשם להעמיד דברים על דיוקם "זה לא נכון, בשתי ההודעות אני ישבתי בסבלנות רבה מאוד ואת כל מה שהוא אמר רשמתי, הקפדתי על כך כמו שאני עושה תמיד, ואף יותר מזה עקב הרגישות של הדבר".

(בפרוטוקול עמ' 89, שורות 16-19).

העד אישר כי, רק בהודעה הראשונה (מוצג ת/16) ישנם תיקונים בכתב ידו של הנאשם.

(בפרוטוקול עמ' 89, שורות 20-23).

העד העיד, שלא נמצא כל מניע שהנאשם יפגע בחיים דוד, "מה שכן מריח פה שהיתה איזה שהיא התנכלות קטנונית של גן ילדים בתוך משרד מבקר המדינה, כך אני מתרשם".

(בפרוטוקול עמ' 89, שורות 30-33).

העד ציין, שלא היו ראיות כנגד הנאשם בענין הפנצ'רים ברכבו של מר דן בנטל.

(בפרוטוקול עמ' 90, שורות 22-23).

העד העיד כי, לא נכח בחיפוש בביתו של הנאשם, אך מה שנתפס ונבדק לא קידם את החקירה ולא נמצא דבר חריג (מוצג נ/20).
(בפרוטוקול עמ' 91, שורות 19-20).

העד אישר שהחיפוש ברכבו של הנאשם לא נערך בנוכחות שני עדים שאינם שוטרים, כהוראת בית המשפט (מוצג ת/20).

"נכון שלא היו שני עדים אתה צודק, אבל החשוד היה נוכח לאורך כל מהלך החיפוש והוא לא העלה איזה שהן טענות שהחיפוש לא היה צודק ושנעשו איזה שהם דברים לא כשרים".
(בפרוטוקול עמ' 92, שורות 13-14).

העד הסביר מדוע הברגים, שנמצאו ברכבו של הנאשם לא נשלחו לבדיקת מז"פ: **"אני סבור שאתה קצת מרחיק לכת, אי אפשר עד כמה שאני יודע, ואני יודע, ואנו לא עוסקים פה בתיק רצח, לא ניתן לראות שבורג מאותה סדרה, נעשו פעולות לצורך מיצוי התיק וחקירתו כראוי".**
(בפרוטוקול עמ' 94, שורות 7-8).

העד שלל אפשרות כי, הנאשם ביקש ממנו בסוף היום שנחקר, לצלם את המכה ברכבו, שזו למעשה הסיבה שהוא התכופף. אלא שלא היה רכב פנוי באותה עת.
"מה שאתה אומר לא נשמע לי הגיוני בעליל, אני ממש לא זוכר שהוא העלה טענה כזאת לענין המכה באוטו".
(בפרוטוקול עמ' 97, שורות 23-29).

העד עמד על כך, כי שמע לראשונה את טענתו זו של הנאשם רק ביום 4.4.12.
(בפרוטוקול עמ' 98, שורות 18-19).

העד לא היה ער לכך, שבסרט מצלמות האבטחה יש "קפיצות" בשעון של עד מספר דקות כל אחת.
(בפרוטוקול עמ' 102, שורות 21-22).

ד. **מר דן בנטל** – מנהל אגף ביקורת מערכת הבריאות, במשרד מבקר המדינה.
הודעת העד מיום 25.3.12 במשטרת ישראל הוגשה לבית הדין – מוצג ת/29.

בין השנים 2010-2011 הנאשם היה סגנו של העד. השניים "לא הסתדרו" והנאשם עבד לעבוד באגף אחר, כשנה לאחר מכן "התפוצצה פרשת הפנצ'רים".

(בפרוטוקול עמ' 108, שורות 10-11).

"במשך השנתיים האלה לא הייתי מרוצה מהעבודה שלו, כתבתי את זה בכל חוות הדעת, היו 3 חוות דעת שנתיות, העבודה לא היתה מקצועית, הממצאים לא היו נכונים, גם מבחינה מקצועית ומשמעתית לא הסתדרנו, וגם בחוות הדעת האחרונה הוא בא וניסה לומר לי שאמשוך את חוות הדעת, אמרתי לו שאני לא אמשוך את זה והוא הלך למנהל החטיבה, ומנהל החטיבה עשה הפרדת כוחות, רשמתי שאני ממליץ שהוא יעבור לאגף אחר ...

היתה בעיה עם דיווחי שעות, הוא למשל היה יוצא מתל אביב בשלוש, הוא היה רושם 9 או 9 וחצי, אמרתי לו שאני לא חותם לך על דברים כאלה, זה הרגיז אותנו כי זה פגע לו בפרנסה, לא היה עושה מה שאומרים לו".

(בפרוטוקול עמ' 108, שורות 13-21).

מוצג ת/30 – גיליון הערכת עובד של הנאשם לשנים 2010-2011 לתקופה של חצי שנה.

מוצג ת/31 – מכתבו של העד, מיום 31.8.11 למר בעז ענר, בו מציין העד שוב, שיש בעיות בתפקודו של הנאשם כסגנו.

מוצג ת/32 – מכתבו של העד מיום 7.9.11, כנספח לחוות דעתו במוצג ת/30.

מוצג ת/33 – מכתבו מיום 7.9.11 של הנאשם ביחס לחוות הדעת של העד.

ועל שיחת הטלפון בינו לבין מר חיים דוד העיד העד :

"אני זוכר טוב מאוד כאילו זה היה אתמול, זה היה יום שישי בצהריים, היה טלפון המוזר הזה, והוא שואל אותי חיים דוד היו לך פנצ'רים בזמן האחרון, ואמרתי כאילו מאיפה אתה יודע, זה היה מוזר, כי במשך שלושה חודשים היו לנו שלושה פנצ'רים כי זה חריג בצורה בלתי רגילה. פעמיים באוטו של אשתי ופעם באוטו הממשלתי שלי, ואז נפל האסימון מה קרה, הוא סיפר לי שהוא 7 שנים סובל מזה ושתפסו את יוני זקן בסרט שהוא עושה את זה. אישתי אמרה לי בוא נשים מצלמה במרפסת, אני גר בתל אביב, היינו משוכנעים שמישהו מחבל במכוניות. קודם כל תוך 3 חודשים 3 פעמים זה כבר הדליק נורות שזה חריג זה לא משהו סביר, וגם השיטה היתה אותה השיטה, היה

בורג פיליפס שהיה תמיד בצד השטוח של הצמיג, ופחות או יותר אותם ברגים עד כמה שאני זוכר, זה חריג זה מאוד חריג. מה גם שמאז לא היה לי שום פנצ'ר עוד פעם, והטלפון הזה של חיים דוד, עשיתי אחד ועוד אחד".
(בפרוטוקול עמ' 108, שורות 27-35).

בחקירתו הנגדית אישר העד כי, הוא לא היה עד למה שקרה למר חיים דוד, הוא יודע על כך מפיו ולאחר מכן שמע גם מקב"ט המשרד ומהיועץ המשפטי של המשרד.
(בפרוטוקול עמ' 110, שורות 22-25).

העד צפה בסרט המצלמות אך לא ראה שהנאשם מניח בורג מתחת לגלגל הרכב.
(בפרוטוקול עמ' 111, שורות 34-35).

העד גם לא ראה בסרט המצלמות, שמר חיים דוד מוצא בורג.
(בפרוטוקול עמ' 111, שורות 7-8).

העד אישר, שלגבי התקרים ברכביו הוא לא ראה מי הכניס את הבורג לגלגלים אך "עשיתי אחד ועוד אחד" ולכן הוא סבור, שזו חבלה מכוונת.
(בפרוטוקול עמ' 111, שורות 31-34).

העד לא התלונן במשטרה או אצל קב"ט המשרד על חבלות ברכבו עד לאותה שיחת טלפון עם מר חיים דוד "כי לא היה לי במי לחשוד, ולא היתה לי סיבה לחשוד, רצינו לשים מצלמה במרפסת ויכול להיות שאם היה פעם הבאה כן היינו עושים את זה".
(בפרוטוקול עמ' 112, שורות 11-13).

וכן, "מה שהעיר אותנו והפחיד אותנו" שהדבר קרה שלוש פעמים בשלושה חודשים, ברגים נעוצים בגלגל, 3 ברגים פיליפס בגודל 2.5-2 ס"מ. תקר אחד ברכב הממשלתי ושני תקרים ברכב הפרטי.
(בפרוטוקול עמ' 112, שורות 27-29; עמ' 113 שורות 1-2; 31-32).

העד לא ידע אם הנאשם יודע היכן הוא גר, ידע שהנאשם אינו מכיר את רעייתו ואין שום סיבה שהנאשם יגיע לביתו.
(בפרוטוקול עמ' 114, שורות 1-5).

העד העיד, שלא מדד את הברגים אלא זו הערכה "מדדתי בעיניים".
(בפרוטוקול עמ' 115, שורה 7).

הוא ומר חיים דוד הסכימו, שהברגים במקרים שלהם "פחות או יותר זהים",
העד לא זכר אם הברגים היו חדשים.
(בפרוטוקול עמ' 115, שורות 8-35).

העד בחקירתו הנגדית אישר, שבשיחת הטלפון עם מר חיים דוד הוא אמר
שהנאשם "נתפס מנקב צמיג או צמיגים" למיטב זכרונו הוא דיבר על 100
מקרים במשך 7 שנים.
(בפרוטוקול עמ' 116, שורות 28-35).

העד העיד כי, לאחר שצפה בסרט המצלמות הוא שוכנע, שהנאשם הוא המבצע
"כל הנסיבות הם, שהחניון הוא מאוד עמוס, ובאותו יום כל החניון היה ריק,
והוא עומד במקום שלא שייך למשרד ליד האוטו של חיים דוד ...
ההסתכלויות האלה לצדדים, עם הסיבוב, מה בן אדם יכול לחשוב, ולי היו 3
פנצ'ורים והוא שונא אותי, וזה הסקה שלי, אני לא אובייקטיבי פה אני
סובייקטיבי אני מודה".
(בפרוטוקול עמ' 117, שורות 2-26).

בחקירתו הנגדית העיד העד על מערכת היחסים שלו עם הנאשם :

בתום תקופת הניסיון של הנאשם, רשם העד כי, הנאשם סיים בהצלחה את
התקופה – מוצג נ/32 – אימייל מיום 17.8.08.
זאת למרות הויכוחים ביניהם "לא על כל דבר מעיפים מהעבודה אצלנו" "אין
תקדים אצלנו למישהו שלא מסיים בהצלחה תקופת ניסיון".
(בפרוטוקול עמ' 117, שורות 31-33).

בינואר 2010 העד ממליץ לתת לנאשם תוספת שהייה בדרגה – מוצג נ/33.
"כן, אחרי שנתיים כולם מקבלים, אצלנו זה אוטומטי".
(בפרוטוקול עמ' 118, שורות 4-5).

ובגיליון הערכה ממאי 2008 עד מאי 2009 (מוצג נ/39) העד מציין ציונים 9-10,
למרות טענת העד כי, הנאשם מדווח דיווחים כוזבים בנושא הנוכחות בעבודה.
"זו חוות דעת שנתתי, הציונים בדרך כלל נותנים אצלנו הכל 10, זה מה
שמקובל בכל שירות המדינה, אם נותנים למישהו 8 הוא בא ומתנפל עליך ...

אחרי זה הורדתי לו ונתתי לו 8, ועל זה היתה המריבה הגדולה, במלל אני טיפה רומז כי עליו להשתפר, לא נותנים ציונים נמוכים".

העד מאשר שכתב על הנאשם, שהוא עובד מסור וממליץ להמשך את שירותו במשרה.

(בפרוטוקול עמ' 118, שורות 9-20).

העד מאשר כי, חילוקי הדעות בינו לבין הנאשם היו במישור המקצועי חוץ מדיווחי השעות, שגם לגביהם לא היו לעד הוכחות.

(בפרוטוקול עמ' 118, שורות 33-34; עמ' 119 שורה 1-5).

בגיליון הערכה ומשוב לשנים 2009-2010 – מוצג נ/35, העד רושם בפרמטרים של משמעת, אתיקה ומילוי הוראות מחייבות – 10. "לא מקובל במשרד לתת פחות מ-9-10 ... הטפסים לא שווים את הנייר ואת המעמד".

(בפרוטוקול עמ' 119, שורות 20-24).

ומכאן, דווקא הנאשם הוא זה שמבקש לעבור אגף, העד מצטרף "בשמחה" לבקשה ומר בעז ענר נעתר לבקשה.

(בפרוטוקול עמ' 119, שורות 25-34).

העד נדרש להתייחס לחוות דעתו החיובית של מר בועז ענר על הנאשם (מוצג נ/36, מכתב מיום 6.9.11), והוא משיב: "התחושות שלי מהעבודה הצמודה עם יוני זקן היו אחרות, בועז לא עבד איתו ישירות וזכותו לחשוב א', אני אחראי על 10 אנשים ומכיר אותם הרבה יותר מקרוב ואני ראיתי אחרת".

(בפרוטוקול עמ' 120, שורות 21-24).

העד ציין כי, חוות דעת שלישית מיום 28.8.11 ניתנה רק על תקופה של חצי שנה, בה עבד הנאשם בכפיפות לעד, וזאת על פי בקשת המינהל (מוצג ת/30).

(בפרוטוקול עמ' 121, שורות 3-18).

במוצג נ/37 – מכתבו של בעז ענר מיום 18.9.11 – לפיו לתקופה אוקטובר 2010 ואילך, העד לא היה הממונה על הנאשם ולכן חוות הדעת על הנאשם צריכה היתה להינתן על ידי מר בני גולדמן. העד אישר כי, בהודעתו במטרה מסר, שלנאשם יש מניע והוא חש עויינות כלפיו אבל "המרחק בין זה לבין לנקב צמיגים הוא רחוק ולא האמנתי שהוא יגיע לכזה דבר".

(בהודעה - מוצג ת/29 עמ' 3, שורות 75-76).

עד לשיחת הטלפון ממר חיים דוד וצפייה בסרט המצלמות, לא חשד העד
בנאשם.

(בפרוטוקול עמ' 123, שורות 17-26).

ה. מר יצחק דדון – מאבטח לשעבר במשרד מבקר המדינה.

העד העיד כי, ביום 9.12.10 הוא היה אחראי משמרת, הגיע אליו אחד העובדים
לקבלה, ואמר לו שמישהו שם לו בורג מתחת לגלגל רכבו החונה בחניון.

העד ירד עם העובד לחניון ואכן ראה בורג עומד צמוד לגלגל "אם הרכב נוסע
אחורה הוא עלול להכנס פנימה".

העד צילם את הבורג באמצעות הטלפון הנייד שלו – מוצג ת/6.

(בפרוטוקול עמ' 125, שורות 20-28; עמ' 126 שורות 1-2).

בחקירתו הנגדית העד העיד כי, לא היה מעורב בפעולות הקב"ט הקשורות
להשגחה על רכבו של מר חיים דוד.

(בפרוטוקול עמ' 126, שורות 14-15).

העד לא זכר מי הוציא את הבורג מגלגל הרכב, העד זכר שהבורג הועבר
לקב"ט.

(בפרוטוקול עמ' 126, שורות 27-28; עמ' 127, שורות 2-3).

העד העיד כי, היו דיבורים, ניסו לראות במצלמות האבטחה מי הניח את
הבורג, הוא לא היה מעורב בזאת.

(בפרוטוקול עמ' 127, שורות 10-12).

ו. מר חנן יצחק - חוקר באגף החקירות בנציבות שירות המדינה.

העד העיד על חלקו בתיק זה, הוא התבקש על ידי התביעה, לעשות השלמה
לחקירת המשטרה.

בצילומים מיום 8.3.12 נצפו "קפיצות" בתמונות, ולכן היה צורך לגבות עדות
ממתקיני המצלמות, שיתנו הסבר לגבי הפעלת המצלמות, הסיבה ל"קפיצות"
הסבר שלא ניתן על ידי הקב"ט (מוצג נ/38).

בחקירתו הנגדית העד העיד, שבמסגרת השלמת החקירה הוא גבה עדות מקב"ט המשרד, ביום 16.1.14.

כאשר העד יודע כי, אין לקב"ט ידע טכני אודות המצלמות והוא לא בדק את תקינותם.
(בפרוטוקול עמ' 131, שורות 1-12).

בהמשך, פנה העד לטל, מנהל החניון, וביקש לדעת ממנו מי התקין את המצלמות. הוא לא ידע להגיד דבר ולכן, לא נרשם מפיו דבר. הוא מסר, שהמצלמות הותקנו לפני 10 שנים.
(בפרוטוקול עמ' 131, שורות 34-35; מוצג נ/39).

העד צפה בסרט המצלמה, אך לא זכר אם היו "קפיצות" משמעותיות מה היה משך ה"קפיצות".
(בפרוטוקול עמ' 133, שורות 2-5).

לבית הדין הוגש מוצג נ/40 – טבלת הקפיצות בסרט האבטחה.

העד לא בדק את המרחק בין המקום בו ממוקמת המצלמה ועד למקום חניית רכבו של חיים דוד.
הוא קיבל הערכה מהקב"ט, שהמרחק הוא 3-5 מטר.

העד לא בדק את גודל העדשה במצלמה ואת עומק טווח הגלאים.
(בפרוטוקול עמ' 133, שורות 34-35; עמ' 134, שורות 1-2).

6. פרשת ההגנה

א. מר יוני זקן – הנאשם.

הנאשם החל את עבודתו במשרד מבקר המדינה בשנת 1999. לנאשם תואר בארכיטקטורה מבצלאל. במהלך עבודתו סיים בהצטיינות לימודים לתואר שני במדיניות ציבורית ותכנון עירוני, באוניברסיטה העברית.

הנאשם משמש בתפקיד סגן מנהל אגף במשרד. בשנת 2005 זכה בפרס הצטיינות משרדי (מוצג נ/41 א-ב).

וכן, הומלץ הנאשם לקבל פרס הצטיינות קבוצתי לשנת 2011, אלא שמחמת ההליכים המשמעותיים העניין הוסר (מוצג נ/49). באמתחתו של הנאשם שלל המלצות ממנהלים בכירים במשרד לצורך הגשה למכרזים – מוצג נ/43, נ/44, נ/45, נ/46, נ/47 ו-נ/51.

ביום 21.9.11 נבחר הנאשם במכרז ככשיר שני, למשרת מנהל אגף – מוצג נ/48.

על האישום הראשון

לגבי מוצג ת/22 – צילום תעודת זהות שנמצאה ברכבו של הנאשם. (צילם החוקר אדם לקר ביום 28.3.12) – הנאשם העיד כי, בחודש אוגוסט 2003 נגנב ממנו ארנק, שהכיל כרטיסים שונים: תעודת זהות, כרטיסי אשראי ועוד.

הוא הגיש תלונה על כך במשטרה ביום 7.9.03 – מוצג נ/25. הנאשם היה מוטרד מאוד מגניבת תעודת הזהות "חששתי שיבוא לפתוח חשבון בנק, להכניס אותי לחובות, יבואו אליי", הוא פנה לבנקים ונרשמה בבנק יהב הערת אזהרה (מוצג נ/58), הנאשם הוציא תעודת זהות חדשה. (בפרוטוקול עמ' 145, שורות 7-1).

או אז, בקורס אופיס במשרד יוצר הנאשם תעודת זהות כפרוייקט: "אני זוכר שיחה עם קב"ט של בנק לאומי הוא אמר לי, אין לך חשבון אצלנו, איך נכניס הערת אזהרה. אמרתי מה יקרה אם מישהו יבוא ויפתח חשבון בשמי, אמר שיש לי בעיה. באותה תקופה הוצאתי ת.ז. חדשה כמובן, במשרד אנחנו עושים קורסים לכל מה ש קשור לאופיס, הציגו בפנינו תוכנת צייר, אמרו תיקחו תמונה, אני בחרתי לסרוק את תמונת ת.ז. השלי, לא היה אז חיבור לאינטרנט, רציתי לשחק עם הפרצוף. אז עלה לי רעיון ואמרתי שבתעודת הזהות שלי אני אשנה את הפנים שלי כמו: יוסיף שיער, אמתח את פניי, אשנה את שם האב, מספר ת.ז. את שמי. שיניתי את שם המשפחה, את מספר ת.ז., את שם האב, את תאריכי לידה עברי ולועזי ושיניתי את התמונה שלי, מתחתי את הפנים 103 אחוז משהו כזה והוספתי שיער. לא עשיתי גב לתמונה, לא עשיתי ספח, וגם את התמונה לא עשיתי בולטת מהניילון". (בפרוטוקול עמ' 145, שורות 8-13).

הנאשם הסביר כי, כוונתו היתה לשים את תעודת הזהות במכוניתו. שאם ינסה מישהו לגנוב את רכבו או את תעודת הזהות ויתפתה להשתמש בתעודה הוא יתפס.

שכן: "אין שום התאמה למספר ת.ז., לשם לתאריכים ז"א אני בעצם עשיתי מסמך שהוא קורא למי שבודק אותו, צועק לו, אני לא אמיתי ... גם מי שמכיר אותי יודע שזה לא אני ... אני לא יכול להשתמש בזה, מעבר לדבר הזה גם שמתי נתונים שגויים לגמרי ככה, זה כמו חומר נפץ, אין שום דרך להשתמש בזה, בלי להתפס ... גנב שפורץ לרכב לא ישער שמדובר במסמך לא אמיתי, לעומת זאת כל מי ששם כובע הכי קטן של בקרה, ברגע שאתה בכובע של בקרה, אתה מסתכל על זה אחרת, אתה מסתכל על זה אחרת, אתה שם לב שזה לא אמיתי".

הנאשם הוסיף כי אם מוציאים את התעודה מהעטיפה הכחולה, מאחורה יש נייר לבן, התמונה עצמה לא בולטת בשונה מתעודת זהות אמיתית, היא שטוחה.

(בפרוטוקול עמ' 145, שורות 8-33; עמ' 146, שורות 5-6).

התעודה הונחה בשנת 2004 ברכבו של הנאשם בתא הכפפות, עברה ארבעה רכבים והיתה בתוך ארגזים, הנאשם עצמו שכח על קיומה.
(בפרוטוקול עמ' 146, שורות 1-3).

"חשבתי שזה רעיון גאוני".

(בפרוטוקול עמ' 146 שורה 14).

רק בחקירתו במשטרה הבין הנאשם שהדבר יכול "להתפרש לא נכון".
(בפרוטוקול עמ' 146, שורות 25-26).

בהמשך, שנחקר על כך במשטרה, טען הנאשם כי לא הקריאו לו זכויותיו להיוועץ עם עו"ד, לשמור על זכות השתיקה.
(בפרוטוקול עמ' 46, שורות 18-19).

"שאלו אותי שאלות, ענית, הייתי פחות רגוע מהחקירה הראשונה ודיברתי מהר לכן לא רשמו הכל. בחקירה הראשונה לא היה במה להאחז כי זה היה מופרך לגמרי, פה מצאו משהו מביך, גם הסברתי לו במהירות ולא רשם את הדברים שאמרתי כפי שאמרתי, כשהוא נתן לי לקרוא,

הרבה דברים נשמטו, ביקשתי ממנו לקרוא ולתקן, הוא לא אפשר לי ולכן לא חתמתי על החקירה".
(בפרוטוקול עמ' 146, שורות 19-23).

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם שהלך לחנות וניילן את תעודת הזהות.
(בפרוטוקול עמ' 149, שורות 3-4).

הנאשם סבור, שתעודת הזהות הזו אינה מזוייפת והוא לא עבר על החוק. המסמך לא נחזה להיות אמיתי, "אני מסכים שזה לא התמודדות נכונה עם גניבה" "אני גם היום אומר שזה טעות בגלל אי ההבנה שזה יכול ליצור, בגלל שאנשים יכולים לפרש את זה אחרת לגמרי ממה שהתכוונתי".
(בפרוטוקול עמ' 149, שורות 18-34).

במוצג ת/17 – אמרת הנאשם מיום 26.3.12 נשאל על תעודת הזהות שנתפסה ברכבו, החשודה כמזוייפת ועל כך השיב:
"את התעודה הזאת עשיתי לפני 8 שנים בערך, כתרגיל בתוכנת פויינט זמן קצר אחרי שנגנבו לי ת.ז. מהאוטו שעליה דיווחתי, ואכן עשיתי טעות איומה שהדפסתי את זה ושמתי את זה באוטו בכדי שיהיה יותר קל לתפוס מישהו שלא קיים במציאות ... שיתפסו את הבן אדם שגונב ... מעולם לא הצגתי את זה, זה היה זרוק בבגז' ובכלל שכחתי מזה ... היא היתה גם בתא המטען באוטו הקודם. העברתי מאוטו לאוטו היא היתה זרוקה בשקיות ... זה הכיסוי של התעודה האמיתית ... לא ניילנתי את זה בקורס, ניילנתי את זה התעודה בקורס התוודעתי לתוכנת פויינט שם התחלתי לעשות את התעודה והמשכתי לעשות את זה בבית ... אני עשיתי טעות שעשיתי תעודת זהות".
(עמ' 2, שורות 11-27; עמ' 3 שורות 50-55).

על האישום השני -

הנאשם העיד על התקופה, שקדמה ליום 8.3.12, כתקופה לחוצה בה היה עסוק במיוחד, סיים שירות מילואים, אמו היתה מאושפזת בבית חולים, אמור היה לצאת לחו"ל, רוב הזמן עבד בתל אביב והוא בעל משפחה.
(בפרוטוקול עמ' 137, שורות 15-19).

ביום 8.3.12 הגיע הנאשם לעבודה במשרדו בירושלים ברכב מסוג מאזדה שקנה מחבר – זכרון הדברים מיום 29.2.12 הוצג לבית הדין – מוצג נ/52,

53/ – באותו מעמד העביר הנאשם מרכבו הקודם אותו אמור היה חברו למכור, לרכבו החדש את כל הציוד "ארגזים ושקיות", וכן, הודיע לו החבר-המוכר "יש איזה מכה קטנה מעל הגלגל הקדמי ימני, בצד שליד הנהג".

רכבו של הנאשם נמכר בתחילת מאי 2012.
(בפרוטוקול עמ' 137, שורות 21-34).

עד לאותו יום, שנמכר רכבו הקודם של הנאשם, הוא לא עשה דבר עם ה"מכה" ולא העביר בעלות.
(בפרוטוקול עמ' 138, שורות 1-3).

בעדותו בפני בית הדין העיד הנאשם על האירועים ביום 8.3.12: הוא נכנס לחניון בשעה 07:04 (מוצג נ/54). חולף על פני רכבו של חיים דוד שחנה שם, חונה ליד המעליות, החניון ריק. מחתים כרטיס נוכחות בשעה 07:06 (מוצג נ/55), בשעה 09:39 מחתים כרטיס ויוצא מהמשרד לבית חולים בו מאושפזת אמו. חוזר למשרד בשעה 10:59. הנאשם מחנה את רכבו ליד רכבו של חיים דוד. הנאשם מציין, שבשעות הבוקר המאוחרות קשה למצוא במקום חניה "אם אני לא מוצא חנייה ומתקרב למעליות כדי למצוא חנייה, עושה סיבוב ויורד עוד פעם למטה, כאשר אני כ"כ לחוץ בעבודה, למה אני צריך להמר, יש מקום אני חונה, אני חונה במקומות רחוקות אפילו יותר מזה שהיה ליד חיים דוד ... בסמוך למקום חנייתו של חיים דוד יש חניות של משרד מבקר המדינה ... היום אני לא יכול לדעת אם החניות היו מלאות או לא באותו היום, זה המקום שראיתי פנוי". הנאשם לא היה מודע באותה עת, שהוא חונה ליד רכבו של חיים דוד "אני לא מסתכל מי חונה לידי, לא מעניין אותי, טרוד במה שטרוד, לא מודע לחלוטין שאני חונה לידו, עד לחקירת המשטרה שהראו לי סרטונים".
(בפרוטוקול עמ' 138 שורות 8-17, 23-26; עמ' 139 שורות 1-5).

לאחר שהחנה את רכבו, הנאשם מתכופף ליד הגלגל הימני של רכבו, בדק את המכה, שהעסיקה אותו. יתכן, שקודם לכן המוכר התקשר אליו או שהוא דיבר עם המוכר בהקשר לאותה מכה, שהם חלוקים אם קטנה היא אם לאו.

"בדקתי אם יש שם בטנה מאחורי המכה בפח בכך ששמתי את היד, הסתכלתי והלכתי למשרד".

את האזעקה הפעיל רק לאחר שעזב את המקום.
(בפרוטוקול עמ' 139, עמ' 4-25).

הנאשם נשאל על המבטים שהוא מפנה לכל עבר כפי שהוא נצפה בסרטי האבטחה, והוא משיב: "אני לא יודע מה עבר לי בראש באותו זמן, מהיכרות שלי עם עצמי, שאני נמצא בחניון תת קרקעי חשוך, יש תחושה טבעית של אי נוחות, משהו לא שגרתי יכול להיות שבגלל זה. יכול בגלל ים של המשימות ואמרתי בדרך שיש לי משהו לעשות, ואני לא זוכר מה, ככה זה נראה ... אני מודע לכך שזה נראה מוזר, לא בהכרח חשוד".
(בפרוטוקול עמ' 139, שורות 30-34).

הנאשם הדגיש כי, הוא עמד גלוי, לא התחבא והשאיר את רכבו שם במשך כל אותו היום.
(בפרוטוקול עמ' 140, שורות 1-3).

על החקירות במשטרת ישראל – בעת שהותו של הנאשם בחו"ל בתאריכים 12.3.18-25.3.12 (מוצג נ/18), הגיעו שוטרים לביתו, והותירו הזמנה לסור לתחנת המשטרה. הנאשם היה סבור, שזאת בעקבות התלונה, שהגיש על פריצה למחסנו וגניבה של אופני הרים (מוצג נ/24).

למחרת חזרתו לארץ הגיע לתחנת המשטרה מוריה.
(בפרוטוקול עמ' 140, שורות 9-18).

הנאשם תאר את מעמד החקירה:

"ת. ביקשו ממני את תעודת הזהות, הכניס אותי לחדר החוקר אדם התעסק עם המחשב שלו ואז הוא אמר לי שאני נחקר באזהרה בחשד לגרימת נזקים לכמה מכוניות לכמה אנשים, משהו הזוי לגמרי שלא היה לו שום אחיזה במציאות. לא ידעתי מהיכן זה נפל עלי. אמרתי לעצמי יכול להיות שנסעתי ושפשפתי מישהו אבל הוא דיבר על כמה מכוניות, לכמה אנשים. הוא נתן לי את הזכות להיוועץ בעו"ד, אמרתי לעצמי על מה להיוועץ לא יודע מה רוצים ממני. דיברתי בשיא הפתיחות על מה שנשאלתי. לא שמרתי על זכות השתיקה. אני מכיר את המשטרה משני כיוונים, הייתי קב"ט בכפר השבדי, הגשתי המון תלונות בשם המוסד, אני מכיר את המשטרה, פתאם אני נמצא במעמד שאני נחקר על חשדות שאין להם שום קשר למציאות. הייתי באמת בהלם מוחלט.

ש. יש את ת/16 את העדות שנגבתה ממך. תתיחס לטענה שפגעת ברכבים, מה אמרת למשטרה בנושא הזה.

ת. אמרתי לחוקר בשום פנים ואופן לא, זה היה הזוי לחלוטין, לא מתקבל על הדעת. מאשימים אותי בסוג של אלימות. לא הייתי מעולם בסוג של אלימות. תמיד פתרתי את הבעיות בהידברות ובשלוש. זה לא שאני לא פותר בעיות באלימות כי יש לי דרכים יותר טובות. אלימות אף פעם לא הייתה אופציה.

פתאום מאשימים אותי באלימות נגד אנשים ומכוניות. המסמך שרשם השוטר מבטא את התדהמה שלי.

ש. תתיחס על כך שנטען כלפיך שניסית ופגעת ברכב של חיים דוד.
ת. אמרתי לחוקר ואני אומר את זה כבר 3 וחצי שנים, אין לי שום מגע עם הבן אדם הזה, אין שום סיבה בעולם, שאני יעשה לו 30 פעם, 130 פעם ולא פעם אחת. זה פשע מומצא שכפו עלי כהר על הראש. אין שום סיכוי, אני לא פועל באלימות גם עם מישהו שיש לי מחלוקת, האדם הזה אין לי איתו כלום.

ש. בשלב מסויים החוקר מדבר איתך על דן בנטל, כיצד הגבת ביחס אליו.
ת. חקרו אותי בקשר לפגיעה בקשר לרכב של דן בנטל. זו לא עדות של בנטל אלא תלונה שלו. חקרו אותי לגבי הטענות שלו שפגעתי ברכבים. סיפרתי על הבעיות שלי עם בנטל, פתרתי את הבעיות עם בנטל שעברתי אגף, לא ראיתי את עצמי במחלוקת איתו, התקדמתי קיבלתי שני פרסים. הוא לא עניין אותי, לא הייתי ליד הבית שלו, אין לי כלום איתו. היו חילוקי דעות שנפתרו בדרך מקובלת הוא כתב את מה שכתב, אני עניתי, בפועל עזבתי אותו, הייתי מאוד מרוצה מהמקום שעברתי אליו, וטראו מה גולדמן המנהל החדש שלי כתב עליי".

(בפרוטוקול עמ' 140, שורות 23-35; עמ' 141, שורות 1-13).

החוקר מציג בפני הנאשם את סרט של מצלמת האבטחה והוא מעיד, שקיבל כנתון שהגיע לעבודה בשעה 11:00. לא זכר שהגיע בסביבות השעה 07:00, לא מבחין מדוע הוא הולך למשרד ללא תיק. הנאשם זכר שהיתה מסיבת פורים יש לו "כשל לוגי". הנאשם מנסה למצוא הסברים לנראה בסרט. כאשר בסופו של דבר אם היה בפניו יומני הדברים היו נפתרים.

(בפרוטוקול עמ' 141, שורות 15-34).

רק בשעות הערב, כשהיה הנאשם לבד במשרד החקירות נזכר במכה ברכבו, שזה ההסבר להתכופפות שלו בין שתי המכוניות החונות. החוקר

טען, שאין רכב להוציא כדי לצלם את המכה, והדבר יעשה בתיאום.
הנאשם שוחרר רק למחרת.

ביום 4.4.12, על פי לוח הזמנים של החוקר ולאחר שהנאשם פנה מספר פעמים טלפונית לחוקר, הגיע הנאשם לתחנת המשטרה לקבל את מכשיר הפלאפון שלו ולצלם את המכה ברכב (מוצג נ/26, מוצג ת/27).
(בפרוטוקול עמ' 142, שרות 7-30).

הנאשם העיד, שידע והכל יודעים שהחניון מצולם, יש שלטים בחניון
"אזהרה המקום מוגן ומצולם 24 שעות ביממה".
(מוצג נ/8).

על תהליך החיפוש בבית וברכב העיד הנאשם בפני בית הדין:
"ת. החקירה הראשונה נגמרה, אמר לי לחכות, הוציא אותי למסדרון,
החוקר אמר לי צריך לעשות חיפוש בבית וברכב. אמרתי שעות אחה"צ
הילדים בבית, לא רוצה לעשות טראומה לילדים. הילדים היו בני 5, 8
ו-11. חיפוש זה לא מנקה, הם הופכים את הבית, אמרתי לו שתגיעו
בשעה שהילדים לא נמצאים כמו מחר בבוקר. אמר לי אם אתה רוצה
שנתחשב בך אתה צריך להודות, כמובן שאני לא מודה. אמר לי אנחנו
צריכים לעשות חיפוש, אמרתי לו שאני רוצה שופט שאבקש ממנו
שיאשר חיפוש בשעה שהילדים לא בבית, אחרי זמן קצר, ראיתי מסמך
של שופט לעשות חיפוש, מיד שיתפתי פעולה לגבי החיפוש ברכב ולגבי
החיפוש בבית, לא הייתי בבית, הייתי במעצר, רק למחרת בבוקר הוא
קרא מזכר לגבי החיפוש. כל החששות שלי התאמתו, הם באו בשעה
שהילדים היו ישנים הם העירו את, הבן הקטן שלי היה ער, הם חיפשו
בארגז המצעים שלו, הבן הקטן חשב שרצו לקחת את הצעצוע שלו. הבן
הגדול שלי התקשה להתאושש מהחיפוש ולימודיו פגעו קשות ... החיפוש
היה טראומה עבורו.

ש. מי היה נוכח בחיפוש באוטו.

ת. אני ועוד 2 שוטרים.

ש. ת/20 כתוב שאחד התנאים לצו זה החיפוש ייערך בפני 2 עדים שהם
אינם שוטרים.

ת. הם לא אמרו לי את זה, לא אמרו לי אם אני רוצה להביא עוד מישהו.
רק אני הייתי. הובלתי אותם לרכב, עמדתי משמאל לבגאז' משמאל ואדם
חיפש בהתחלה בתוך האוטו, לא מצא כלום, לפחות לא ראיתי שמצא
משהו, פתח את מכסה הבגאז', יש שם בלאגן מאד גדול של ארגזים, הוא

חיטט ואז הוציא כיסוי של תעודת הזהות הכחולה, שאל אותי זה שלך, אמרתי כן עשיתי את זה לפני 8 שנים, התחלתי להסביר לו, הוא לא הבין היה מופתע. הוא שם בכיס האחורי והמשיך לחפש. חיפש ואז הוציא שקית לבנה שלא דיבר עליה, אמר תכנס לאוטו וכך זה הסתיים. חזרנו לתחנה".

(בפרוטוקול עמ' 144, שורות 1-20).

לנאשם הוחזרו חפצים שנלקחו: לדרמן, שהוא כלי חובה לקצין קשר, ברגים עבים עם ראש שטוח, שמורכז עליה אום, הם משמשים לחיזוק בסיסי אנטנה, שני מברגים, התעודה לא הוחזרה.
(בפרוטוקול עמ' 144, שורות 22-28, מוצג נ/22).

הנאשם העיד על יחסיו עם מר דן בנטל – הנאשם ניגש למכרז להיות סגנו של מר בנטל, חרף אופיו של זה האחרון. בתקווה שיוכל להסתדר איתו. **"לא היה נעים לעבוד איתו"** ולבסוף הנאשם עבר לאגף אחר. באשר לטענה שטען מר בנטל, שהנאשם מדווח דיווחים כוזבים, בתקופה שעבד איתו לא העלה טענות מן זה. לנאשם שעות נוספות רבות, ימי חופשה וימי בחירה נמחקו לו. הוא אינו זקוק לדווח דיווחים, שאינם אמת.
(בפרוטוקול עמ' 146, שורות 29-35).

באשר לטענתו של מר דן בנטל ששנים מתוך התקרים ארעו ברכבו הפרטי, שבשימוש אשתו, השיב הנאשם: **"זו תלונה הזוייה, מרושעת, אני לא מכיר את אשתו ... לא יודע איך היא נראית, איפה הם גרים"**.
(בפרוטוקול עמ' 147, שורות 3-6).

ועל המיוחס לו כלפי מר חיים דוד אמר הנאשם:
"ת. זה הזוי, לא עשיתי לו את זה. לא עשיתי לו כלום, אין לי מגע איתו, אין לי קונפליקט איתו. רוצה לומר משהו שכלי לגבי זה – בחיים שלי לא פעלתי באלימות זה לא אופציה שלי, נגיד שרציתי לפעול באלימות, אז לחיים דוד? מה לי ולו? מה יש לי איתו? אין לי מגע איתו. נגיד שאני רוצה לפגוע בחיים דוד - אז בחניון. נניח שאני רוצה לעשות לו את זה בחניון המצולם, ואם נחצה גם תהום זו ואז, אני יעשה כל יום בחניון. 120 פעמים הוא אומר שהוא סיכל, איפה התאריכים? אם אפילו היה בודה תאריכים, הייתי מראה שבחצי מהתאריכים אני לא שם, אני עובד הרבה מחוץ לעיר. בדצמבר 2012 בדקו ובכלל לא הייתי, זה היה אותו מקום, אותן בדקו מצלמות. חיים דוד אמר פה שכל הזירה הוכנה, הקב"ט אמר לו

איפה לחנות אמר לו, איפה המצלמה, עשרות פעמים הוא אמר מצאתי בורג והלכתי הביתה, שמתי בכיס את הבורג. הדעת לא מקבלת את זה. לא היו פינצ'ורים, אם היו פנצ'ורים היו כנראה שניים מקריים. אני לא עשיתי לו כלום. הוא הביא 3 קבלות על פנצ'ורים במשך 7 שנים, אחת לא של האוטו שלו. למה שאדם יביא קבלה שלא שלו? הוא אומר שהוא הלך ומצא בורג והוא לא הלך למצלמות, אולי זה הפוך הוא לא מצא בורג והלך למצלמות".

(בפרוטוקול עמ' 147, שורות 12-23).

בחקירתו הנגדית טען הנאשם, שלא היה בפניו בעת החקירה במשטרה יומנו כדי לוודא היכן היה ביום 8.3.12, ולכן מסר בחקירתו, שעל פי זכרונו היה בתל אביב באותו יום, אלא שהיה יום קודם בתל אביב. (בפרוטוקול עמ' 152, שורות 3-11).

לטענת התובעת המלומדת כי, מדובר ביום בחירה ועל כן נוכחות העובדים בעבודה דלילה, השיב הנאשם: "אני לא מנצל ימי בחירה, מחקו לי אותם, מבחינתי זה יום עבודה, כאשר פנוי בחניות שלנו אין וואקום, באים אנשים וחונים אצלנו".

(בפרוטוקול עמ' 152, שורות 22-26).

הנאשם עמד על כך, שהחנה את רכבו בסביבות השעה 11:00 במקום חניה הפנוי הראשון שמצא, ובאותה עת לא ידע שהוא חונה ליד רכבו של מר חיים דוד. "אני בערך יודע איזה רכב יש לו". רק ביום 26.3.12 במועד החקירה נודע לו שהוא חנה ליד רכבו של חיים דוד.

(בפרוטוקול עמ' 152, שורות 26-31; עמ' 153, שורות 11-14).

בחקירתו הנגדית נדרש הנאשם להסביר כיצד הוא בודק את המכה ברכבו כמה ימים אחרי שקיבל את הרכב, בחניון חשוך, בפתח צר בין שני רכבים ועושה את הבדיקה תוך 3 שניות – הוא משיב: "אין הרבה מה לבדוק, רק לראות ולהרגיש אם יש, אני לא זוכר אם הוא (מוכר הרכב – נ.א.ב.) התקשר אליי בדרך, זה היה על הפרק ... צריך להתכופף ... זה מעל הגלגל אתה שם את היד ויש פה בטנה כזאת".

(בפרוטוקול עמ' 154, שורות 11-24).

הנאשם חזר ואמר כי, לא נמצא שום בורג, "הוא הלך עשרות פעמים למצלמות ומחפש להלביש את זה על מישהו" "אני לא יכול לתת לך תשובה מדוייקת על כל תנועה של הגוף שלי שהיתה לפני 3 שנים".

(בפרוטוקול עמ' 155, שורות 5-7).

במוצג ת/16 – אמרתו של הנאשם מיום 26.3.12, הנאשם מציין שהוא כמעט תמיד חונה במקומות השמורים למשרד בחניון. אם החניון מלא הוא חונה בפינות שאינן מפריעות.
(עמ' 3, שורות 75-78).

באשר ליחסיו עם מר חיים דוד מסר הנאשם: **אין לי שום קשר איתו, לא טוב ולא רע, אני בקושי רואה אותו, אנחנו לא עובדים ביחד עם תיקים, אני בקושי נמצא בירושלים, כמעט ולא רואה אותו, אין לנו כלום מטוב עד רע ... הוא לא גרם לי נזק הוא לא עשה לי רע."**
(עמ' 4, שורות 96-102).

הנאשם נשאל היכן עבד ביום 8.3.12, והוא מבקש מהחוקר: **"תגיד לי איזה יום ספציפי אל תעמיד אותי במצב כזה. אני יכול להגיד לך עם היומן ... לא רשום לי בפלאפון זה ממש מוזר ... אני צריך את המחשב השולחני של המשרד."**
(עמ' 5, שורות 132-142).

הנאשם נשאל על רכבו של מר דן בנטל והוא משיב יש לו רכב של המשרד – פורד, הוא אינו יודע איפה הוא גר, לא היה בביתו, לא מכיר את אשתו, לא יודע איזה רכב יש לה.
(עמ' 6, שורות 160-170).

הנאשם ידע שלמר חיים דוד יש רכב כחול מסוג חצי מסחרי.
(עמ' 6, שורות 172-176).

הנאשם נשאל מה הסיבה שחנה ליד רכבו של חיים דוד והוא עונה: **"עד כמה שאני יכול לחשוב כרגע, בשעה הזאת במקומות שאני חונה בדרך כלל מלא אז למה להגיע לשם ולעשות סיבוב, אז המקום הראשון שראיתי חניתי"**.

הנאשם טען שלא שם לב לתפוסה בחניון לא בסרט האבטחה ולא **"מנקודת מבט של נוהג ברכב שהוא הרבה יותר נמוך"**, **"המקום הראשון שהיה פנוי זה מה שאני יכול לחשוב כרגע"**.
"הגעתי בשעה יחסית מאוחרת והנחתי שהמקומות הקרובים תפוסים".

(עמ' 7, שורות 223-226, עמ' 8 שורה 233-236).

הנאשם צופה בסרט האבטחה ומציין "ראיתי אותי יוצא מהאוטו הולך מסביב לאוטו ... שאני מתכופף או מטפל במראה לא יודע מה ... אני לא יכול לחשוב כרגע. יכול להיות שרציתי לקחת תיק ואז נמלכתי בדעתי ... אני לא ראיתי התנהגות חריגה סביבי אני תמיד מסתכל סביב".
(עמ' 8, שורות 242-263).

ועל השאלה: "כאשר התכופפת היו לך ברגים ביד?

השיב: לא, חושב שלא.

שאלה: לא חושב או שלא?

תשובה: לא".

(עמ' 8, שורות 264-265; עמ' 9, שורות 266-267).

ב. מר בעז ענר – משנה למנכ"ל, מנהל חטיבה לשעבר.

העד פרש משירות המדינה באוקטובר 2012. לעד היכרות עם מר חיים דוד, עת עבד בחטיבה עליה היה ממונה, חיים דוד היה כפוף למנהל האגף יוסי הירש, שהיה כפוף לעד.

מר חיים דוד התקבל "בזרועות פתוחות" לאגף, כאשר במהלך הזמן הוא "רב שם עם כולם". וכן, התגלו דיווחים בלתי אמינים, ואיכות העבודה היתה ירודה "הוא לא יכול לעבוד עם אנשים ... ואנשים לא יכולים לעבוד איתו, הוא חושב שהוא נרדף ועושים לו עוול".

העד פנה למשנה למנכ"ל מר שמואל יונס בענין, ולא נעשה דבר "מערכת היחסים שלי עם שמואל יונס הייתה גרועה מאוד, ויוני שילם מחיר כתוצאה מכך", העד הפסיק את העסקתו של חיים דוד בחטיבה ובסופו של יום הוא נקלט באגף התכנון. העד דחה את הטענה כאילו התנגד להעברתו של מר דוד לאגף זה, שהיה בניהולה של רעייתו. שכן, היא פרשה שנתיים לפני האירוע הזה.

מוצג נ/60 – תצהיר שהגיש העד בפני עו"ד גיא פלנטר.

(בפרוטוקול עמ' 161 שורות 1-4).

לגבי הנאשם, העד גמר את הלל עליו "הוא התקבל בשנת '99 כבר ברגע הראשון הוא בא בנמרצות ובעל יכולת ניתוח שקולה וזכה בפרס הצטיינות, לאורך כל הדרך התקדם לתפקיד של סגן ... יוני עובד מצטיין, מהימן, מקצועי וחרוץ".
(בפרוטוקול עמ' 158, שורות 19-21).

העד נשאל למניע, שיש לנאשם לפגוע במר חיים דוד והוא ענה: "שום הכרות, לא היתה שום נסיבה של התנגשות ביניהם, מאבק ביניהם, לא היתה אינטרקציה ביניהם".
(בפרוטוקול עמ' 158, שורות 23-25).

העד הוסיף כי, המיוחס לנאשם הוא "הזוי ובלתי סביר" והוא מסביר זאת במערכת היחסים הקשה בינו לבין המשנה למנכ"ל שמואל יונס, "הוא נפל כפרי בשל בידיים של שמואל יונס לנקום ביוני". כך גם, הנאשם היה באגף בניהולו של מר דן בנטל, שהוא "מנהל טוב אבל יש לו גם איזה שהוא פגם ועובדים נמרצים מתקשים לעבוד איתו, ואז נוצרת התנגשות ... וכשקורה הפגם לצערי יש לו רגע של נקמנות" "יוני זקן אדם מתון, שקול ואפילו עם גוון של תמימות, ואין בו את הסימנים של עוינות ורדיפה מה שמצאתי אצל בנטל".
(בפרוטוקול עמ' 158, שורות 27-33; עמ' 159 שורות 31-32; עמ' 161 שורות 15-20).

העד, נזקק לשירותיו של הנאשם בדו"ח הביקורת על קופת חולים מאוחדת, הפריד אותו ממנהלו דן בנטל והנאשם עבד בכפיפות אליו, וזאת בניגוד לדעתו של המשנה למנכ"ל.

גם חוות דעת על הנאשם בתקופה בה עבד מספר חודשים עם מר בני גולדמן נרשמה בידי מר בנטל, על פי הוראת המשנה למנכ"ל.
(בפרוטוקול עמ' 159, שורות 1-14).

למרות חוות הדעת השלילית של מר בנטל על הנאשם העד סבור, שהנאשם כשיר להיות מנהל אגף.
(בפרוטוקול עמ' 159, שורות 12-23; מוצג נ/36, נ/37).

העד דחה את הטענות, שטענו נגדו מר דוד ומר בנטל, שהא הודח משרד מבקר המדינה.

(בפרוטוקול עמ' 160, שורות 1-20, מוצג נ/61, נ/62).

ג. מר ראובן כץ – מנהל אגף תכנון, משרד מבקר המדינה.

תצהירו של העד מיום 28.1.15 – מוצג נ/65.

העד העיד על היכרותו עם מר חיים דוד, לראשונה לפני כ-25 שנים עבדו השניים ביחידה לביקורת המוסד לביטוח לאומי. לאחר מכן מר דוד עבר לעבוד בתל אביב.

במהלך 2005, סמוך לאחר כניסתו של העד לתפקיד מנהל אגף התכנון, פנה מר דוד אל העד וביקש "שאעשה עמו חסד ואקבל אותו לעבודה באגף התכנון". העד ניאות.

(בפרוטוקול עמ' 168, שורות 26-28; עמ' 169, שורות 1-2).

העד נשאל אם שמע ממר חיים דוד על חבלות או ניסיונות חבלה ברכבו באמצעות ברגים והוא העיד כי, בערך בשנת 2009 פנה אליו מר חיים דוד וסיפר, שמצא בורג בצמיג רכבו ושהוא חושש שמישהו מתנכל לו. העד היפנה אותו לקב"ט המשרד ובמידת הצורך למשטרת ישראל.

בסך הכל פנה אליו מר דוד כשלוש פעמים, באחת הפעמים הוא היה נסער וטען שכמעט איבד שליטה בכביש מהיר, כתוצאה מחבלה ברכבו.

העד סבור, שעל פי היכרותו את חיים דוד, אם היו ניסיונות נוספים הוא היה מעדכן אותו. הוא לא פנה אליו ולכן "אין להם אחיזה במציאות".

(בפרוטוקול עמ' 169, שורות 3-14).

העד העיד על ניסיון התאבדות, שביצע מר חיים דוד ביום 18.6.14, לאחר שניגש באותו יום למכרז (חוזר) למשרת סגן מנהל אגף תכנון, דרש לפסול חברת הוועדה בטענה שלה דעה קדומה לגביו.

משנדחתה בקשתו, עזב בסערת רגשות, ננעל בחדרו והפיץ את מוצג נ/11 – מכתב פרידה מהעובדים.

(בפרוטוקול עמ' 169, שורות 25-35; עמ' 170, שורות 1-7).

העד העיד כי, במשך עשר שנות עבודתו עם מר חיים דוד לא היו לו טענות כלפי העד. אדרבה בשנים אלו קידם העד אותו, אישר לו פעולות הדרכה והשתלמויות ואישר לו שעות נוספות.

כשנה לפני הניסיון האובדני מר דוד הודיע לעד שהוא לבנין החדש של משרד מבקר המדינה כבר לא יעבור ובכוונתו לצאת לפנסיה מוקדמת. לדידו של העד, מר דוד תכנן מהלך כלשהו, על מנת, שפרישתו המוקדמת תאושר.

בחקירתו הנגדית, נשאל העד אם טענות חיים דוד כנגד הנאשם הם טענות שווא, כדי לצאת לפנסיה מוקדמת והוא השיב: **"זאת שאלה שאני לא יכול לענות עליה"**.

(בפרוטוקול עמ' 173, שורות 30-32).

העד סבור, שמכתב ההתאבדות הוא **"חלק מתוכנית האב"** של מר דוד.
(בפרוטוקול עמ' 174, שורות 24-26).

ביום 10.4.14 הודיע מר חיים דוד לעד במהלך שיחה, שאין לו ענין לעבוד איתו והחזיר את תיקי העבודה עליהם היה אמור לעבוד. העד עדכן את המנכ"ל בעניין, מר דוד זומן לשיחה והעד נדרש לקבלו לעבודה. מר דוד עמד בסירובו. נשלחים אליו מכתבי התראה מאת המנכ"ל, לפני נקיטת הליכי משמעת – מוצג נ/12 ו-נ/14.
(בפרוטוקול עמ' 171, שורות 11-24).

העד דחה את טענותיו של מר דוד, על כך שהוא עובד ללא ממשקים עם הממונה עליו. למעשה, מר דוד לא עבד במשך תקופה ארוכה וקיבל משכורת בגינה.
(בפרוטוקול עמ' 171, שורות 26-29).

ד. **מוצג נ/66** – הודעתו של מר ג'ורג' הירש מיום 3.3.13, במשטרת ישראל.

בהודעתו מר הירש מציין כי, הוא מכיר את הנאשם משנת 1999 והוא עבד תחתיו. מדובר בעובד מצטיין, מוכשר, חרוץ ובעל הספק יוצא מגדר הרגיל, זכה בפרס הצטיינות על עבודתו.

העד התפלא מאוד כששמע על העבירות המיוחסות לנאשם.

(עמ' 1, שורות 2-6).

העד סיפר, שפעם אחת נאלץ להחליף גלגל ברכבו, הוא לא זכר מה היתה הבעיה. העד הכחיש כי, אמר למר חיים דוד, שמספר פעמים חיבלו ברכבו. (עמ' 2, שורות 19-29).

ה. **מוצג נ/67** – חוות דעתו של מר אלון אברהם – מנהל מקצועי בתחום צמיגים ואבובים ב"צמיגי זכיי".

בחוות דעתו נקבע כדלקמן:

לא יתכן ששני צמיגים יתפוצצו בעת ובעונה אחת כתוצאה מכניסת בורג לצמיג אחד או לשני צמיגים (פנצ'ר). גם פיצוץ של צמיג בודד כתוצאה מתקרר הנובע מבורג אינו מוכר לו.

תיתכן השחתה של הצמיג כתוצאה מתקרר אם הנהג ימשיך לנסוע עם הצמיג התקורר לאחר, שירד ממנו האוויר.

התדירות המומלצת/הרצויה להחלפת צמיגים כל 40-50 אלף ק"מ או כל שלוש שנים, המוקדם מביניהם. החלפת שני צמיגים מומלצת בתנאים של שחיקה, התאמה, יובש תקופתי וכדומה.

החלפת שני צמיגים כתוצאה מפנצ'ר אינה מחוייבת אלא אם התקיימו התנאים דלעיל.

ו. **מוצג נ/68** – פרטים נוספים לחוות דעת של מר אלון אברהם.

"1. לא מוכר מצב שבו שני צמיגים יאבדו אוויר כתוצאה מתקרר בסמיכות זמנים קצרה מאוד בעת ובעונה אחת.

הבורג אוטם למעשה את הצמיג ומונע ירידת אוויר מהירה.

בד"כ ירידת אוויר אורכת יומיים שלושה.

2. התפוצצות של צמיג לא יכולה לקרות כתוצאה מתקרר. על מנת שצמיג יתפוצץ יש צורך במילוי אוויר עודף פי 7 מהמקסימום המותר (שהוא פי 2 מלחץ האוויר הרגיל המומלץ).

3. ירידת אוויר מהירה מאוד מהצמיג בעקבות תקרר כתוצאה מבורג/מסמר תהיה חייבת להיות מלווה בנזק פיזי לרכב – כגון ג'אנטים (סרנים) עקומים או בנזק לכנף הרכב".

ז. **מוצג נ/64** – תצהיר של מר דוד זמיר (זנזורי).

הנאשם הסתייע בו לקניית רכבים כולל את רכבו הנוכחי מסוג מאזדה 6.

תנאי המכירה מופיעים לפרטים בתצהיר.

במעמד העברת הרכב אמר לנאשם "יש מכה בפח, בדופן כנף קדמי ימני, מעל הגלגל וכן סדק פנס האחורי השמאלי".

בתקופה לאחר מסירת הרכב, הנאשם התקשר מספר פעמים אליו וביקש לבטל את העסקה, בין היתר, בשל אותה מכה, שלא הבחין בחומריתה בעת מסירת הרכב.

ח. **מר זורון בלדינגר** – מהנדס, משפטן, מומחה לראיות מוקלטות ומשפט פילי

העד הגיש חוות דעת מומחה – מוצג נ/63.

העד בדק והתייחס באמצעות קובץ מצלמת האבטחה מיום 8.3.12 (שעה 10:56) וקובץ מצלמת האבטחה מיום 8.3.12 (שעה 14:48) (מוצג ת/13) וחמש תמונות של רכב הנאשם, שצולמו ע"י חוקר המשטרה (מוצג ת/27א) לשאלות הבאות:

א. אופן כניסתו, כיוון התכופותו ויציאתו של הנאשם בין שתי המכוניות החונות.

ב. האם קיימת התאמה בין הרכב שצולם נכנס לחניון בו נהג הנאשם, לבין הרכב המצולם בתמונות החוקר (מוצג ת/27א) לענין נזקי הפח?

מניתוח האירוע עולה:

א. "הנאשם, יוני זקן, לאחר שהחנה את רכבו נכנס רגלית בין שני כלי הרכב החונים, כשרכבו שלו משמאלי ורכבו של המתלונן מימינו. זקן עובר בין כלי הרכב ונעמד כך שמבטו וגופו לכיוונו של רכבו שלו. הוא נראה מתכופף לכיוון חלקו הקדמי ימני של רכבו במשך 3 שניות, אז

שב ומתרומם ויוצא מבין שני כלי הרכב החונים, כשפניו אל היציאה".
(עמ' 5 לחוות הדעת).

ב. לענין נזקי הפח – "עת הרכב ננס לחניון ניתן להבין בהשתקפויות התאורה בפח הרכב, השתקפויות אלה "נשברות" לכתמי אור רבים, דבר המוביל למסקנה הגיונית אחת, כי מצג זה מוצא לאור הכיפופים הקיימים בפח שבקדמת הרכב מימין. מעבר לכך ניתן להבחין היטב במעיכת פח הקיימת בדיוק מעל הגלגל הקדמי-ימני, באזור הקשת. תוך כדי התקדמות הרכב בכניסתו לקומת החניון, תחילה ניתן לראות את "שבירות" האור וההשתקפויות ולאחר מכן ממש את המעיכה (שקע) הקיימת בקשת שמעל הגלגל ימני קדמי".
(עמ' 7 לחוות הדעת).

"פגיעות הפח ברכב, אשר תועדו ע"י חוקר המשטרה ביום 4.12.08, מוצאות תימוכין גם בקובץ הוידאו של מצלמות האבטחה של החניון. מה שמלמד כי פגיעות אלה היו מצויות ברכב כבר ביום תיעוד האירוע ע"י מצלמות האבטחה של החניון, ב-08.03.12".
(עמ' 11 לחוות הדעת).

בחקירתו הנגדית אישר העד, שאף אחד לא יודע מה עשה הנאשם שעה שהתכופף.
(בפרוטוקול עמ' 166, שורות 11-13).

וכן, מצלמת החניון לא יכולה לראות בורג קטן "אי אפשר לראות באיכות כזאת ובמרחק כזה בורג קטן לא לכאן ולא לכאן".
(בפרוטוקול עמ' 166, שורות 14-19).

העד נשאל: "כשהוא התכופף למטה אתה לא יכול לשלול אפשרות שהוא כפוף ככה שהוא מסובב את עצמו ושם בורג?"

והעד משיב: "ברגע שהוא מתכופף רואים רק כיוונים, הוא יורד כשפניו לכיוון קדמת הרכב שלו וקם כשהוא עם הפנים לכיוון הרכב שלו, כל הסיפור זה 3 שניות ... לא רואים כלום ולא יכול לשלול, אין לנו מחלוקת שהוא היה שם".

(בפרוטוקול עמ' 166, שורות 20-28).

העד קבע כי, מצפיה בסרט האבטחה הנאשם לא הסתכל בסיבוב שמגיע

לרכבו של המתלונן, בשלב שהוא בין שני הרכבים.

(בפרוטוקול עמ' 166, שורות 31-33).

אחר כך, הנאשם עוקב אחרי רכב חולף "מסתכל שמאלה יש איזה שהיא

התעכבות ורואים ממש את הפנים שלו מול המצלמה ... מבט למצלמה

ועוד קצת שמאלה ... ואז המבט שלו חוזר הוא מול הרכב שלו ואז יש את

ההתכופות לכיוון קדמת הרכב, אני לא יודע על מה הוא הסתכל, גלגל או

כנף, הוא יורד ונעלם לנו 3 שניות".

(בפרוטוקול עמ' 167, שורות 1-14).

7. דין

פתח דבר

בית הדין פרס בהכרעת דינו את יריעות הראיות, שבאו בפניו בפרשת התביעה ובפרשת ההגנה באשר לאישומים המיוחסים לנאשם.

בחלק זה של הכרעת הדין, בית הדין בחר תחילה להציג את המסגרת הנורמטיבית, שתוחמת את מסכת ההתנהגות הכוללת, שבה הואשם הנאשם, בה יוצגו הוראות הדין והפסיקה הרלבנטית והיסוד הנפשי הדרוש בעבירות משמעת.

לאחר מכן, סיכומי הצדדים לראיות ולדין שבאו בפניו.

פרק הסיום יוחד להכרעת עדויות, בחינת הראיות והסקת מסקנות שיפוטיות.

8. המסגרת הנורמטיבית

התביעה מייחסת לנאשם עבירות לפי סעיף 17(1), (2) ו-3 לחוק:

"(1) עשה מעשה, או התנהג, באופן שפגע במשמעת שירות המדינה.

(2) לא קיים את המוטל עליו כעובד מדינה על פי נוהג, חוק או תקנה, או הוראה

כללית או מיוחדת שניתנו לו בהן, או התרשל בקיום המוטל עליו כאמור.

(3) התנהג התנהגות שאינה הולמת את תפקידו כעובד המדינה, או התנהג

התנהגות העלולה לפגוע בתדמיתו או בשמו הטוב של שירות המדינה".

בית הדין מבקש להעיר, כי דרך זו של הגדרת יסודות העבירה יש בה מן היחודיות של דיני המשמעת, לעומת דיני העונשין, המגדירים בפרוטרוט את רכיביה של כל עבירה. לא כך נוהג הדין המשמעתי, לנוכח הקושי לאתר ולציין בחוק את כל המעשים, המחדלים וצורת ההתנהגות של עובדי הציבור, שיש בהם משום עבירה. לכן, בחר המחוקק לילך בדרך בה ניסח את הסעיף, המגדיר את עבירות המשמעת בצורה רחבה. בית הדין קובע, למעשה בדיעבד, אם יש בהתנהגות מסוימת כפי שהוכחה בפניו, משום עבירת משמעת, כהגדרתה בחוק.

בחינת יסודות העבירה

סעיף 17(1) לחוק – עניינו מעשה או התנהגות הפוגעים במשמעת שירות המדינה. על אלה אמר כבר בית המשפט העליון בעש"מ 3/75 אלפונסו דבוש נ' נציבות שירות המדינה (פ"ד לו(1) 231) את דברו:

"מהי פגיעה במשמעת אליה מתייחס סעיף 17(1)? לא אמצא כאן תיאור שכל יסודותיו וסימני האפיון של המושג "משמעת", יספיק לצורך הנושא שבפנינו אם אומר, כי המשמעת היא בעיקרה מערכת הנורמות, הנהלים והנהגים, המסדירה אופן פעולתה של מסגרת, בעלת מעמד מיוחד, והקובעת סדריה, ובכל זה חובותיהם וסמכויותיהם של המשרתים בה, בזיקתם זה לזה ובזיקתם למסגרת עצמה, קיום המשמעת, ביטויה בהתנהגות על פי המערכת המתוארת."

המונח של "פגיעה במשמעת שירות המדינה" זכה להרחבה נוספת, בעש"מ 3275/07 שמואל ציילר נ' נציבות שירות המדינה (ניתן ביום 26.4.09):

"נקודת המוצא בענייננו הוא כי עובד ציבור הנתון למערכת כללי משמעת מחייבים אינו אדון לעצמו ולהפר אותם, בין אם תכלית הפרה נועדה לקדם ענין פרטי, ובין אם היא נועדה לקדם אינטרס ציבורי כזה או אחר הנראה בעיני העובד חשוב וראוי. מערכת כללי המשמעת בשירות הציבורי נועדה, בין היתר, לתחום ולשים גבולות לפעולתו של העובד במסגרת תפקידו. חריגה מודעת ממסגרת התפקיד, תוך שימוש שלא כדין באמצעים שמקום העבודה מעמיד לרשות העובד לצרכי התפקיד אינה מותרת, והיא מהווה הפרה של כללי המשמעת."

באשר להתנהגותו של הנאשם הנוגעת ליסודות העבירה המצויים בסעיף 17(2) לחוק, באישום הראשון, לא קיים את המוטל עליו כעובד מדינה על פי כללי האתיקה של עובדי המדינה סעיפים 1.02 ו-4.02.

סעיף 1.02 לכללים הנ"ל קובע לאמור:

"עובד מדינה ינהג בדרך ההולמת את מעמדו, תפקידו וחובותיו כעובד מדינה, הוראה זו חלה אף על התנהגות שאינה קשורה בתפקידו".

סעיף 4.02 לכללים הנ"ל קובע:

"על עובד המדינה לדווח דיווח מלא לממונים עליו ולנוגעים בדבר על פעולות ועניינים שיש עליהם בנסיבות הענין, ולהביא בפניהם את מלוא המידע אשר נראה לו כרלבנטי".

מיוחס לנאשם זיוף תעודת זהות, עבירה לפי סעיף 418 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977: "המזייף מסמך, דינו – מאסר שנה, זייף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, דינו – מאסר שלוש שנים, ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו – מאסר חמש שנים".

באישום השני מיוחס לנאשם שחיבל במזיד ברכב, עבירה לפי סעיף 413ב. (הכוונה - סעיף 413ה. – נ.א.ב.) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977: "חבלה במזיד – ההורס או פוגע במזיד ברכב או בחלק ממנו דינו – מאסר חמש שנים".

לגבי יסודותיה של עבירת המשמעת לפי סעיף 17(3) לחוק נפסק: "התנהגות שאינה הולמת היא מושג בעל רקמה פתוחה, וכך הוא צריך להישאר, כדי שניתן יהיה להתאים אותו לנסיבות שונות ולזמנים משתנים. הגוף, שהופקד לשמור על התנהגות הולמת במקצוע מסוים או בארגון מסוים, אמור לקבוע את אמות המידה הראויות להתנהגות חברים באותו מקצוע או ארגון... עם זאת, יש לומר כי התנהגות שאינה הולמת, אצל עובד רשות מקומית כמו אצל עובד המדינה, ואצל עורך דין כמו אצל מהנדס, מורכבת משני חלקים, שלא תמיד ניתן להפריד או אף להבחין ביניהם.

ראשית, אפשר שהתנהגות תיחשב בלתי הולמת אף שאין לה שום יחוד למקצוע מסוים או לארגון מסוים היא אינה הולמת משום שהיא שלילית ופסולה בכל מקצוע או ארגון. היא סוטה באופן מהותי מכללי התנהגות בן תרבות, אותם כללים המאפשרים לעובדים במקצוע או בארגון לקיים יחסי התנהגות ששום ארגון או מקצוע אינו יכול לסבול, משום שאם היא תיהפך התנהגות מקובלת באותו ארגון או מקצוע, יהיה בכך כדי להעכיר את האווירה, לשבש את יחסי העבודה, לערער את יחסי האמון מצד הציבור או לחבל בדרך אחרת בתפקוד התקין של הארגון".

(ער"מ 1351/95 ליאון פינקלשטיין נ' התובע בבית הדין המקומי למשמעת, פ"ד מט(5) 573, 578).

היסוד הנפשי בעבירות משמעת

השוני בתכלית הדין המשמעתי לעומת מטרתו של הדין הפלילי, יצר גם שוני בסדרי הדין ובדיני הראיות. לגבי היסוד הנפשי של העבירה, בית המשפט העליון קבע כי, יש מקום להבדיל בין היסוד הנפשי הדרוש בעבירה פלילית, לבין עבירת משמעת של התנהגות שאינה הולמת עובד מדינה, ואף עבירות משמעת נוספות:

"נראה לי כי לצורך קיום היסוד הנפשי בעבירת משמעת של התנהגות שאינה הולמת, די בכך שעובד מדינה סביר (או, לשון אחרת, אדם מן הישוב) יכל היה, בנסיבות העניין, להיות מודע לטיב המעשה".

(עש"מ 5550/08 יעקב גלאור נ' נציבות שירות המדינה, פ"ד נג(1) 326, 336; ראה לעניין זה ער"מ 6494/00 דוד חזי נ' נציבות שירות המדינה, פ"ד נ(5) 101).

בעש"מ 6843/01 יפתח בן דוד נ' נציב שירות המדינה (פ"ד נו(2) 918) בית המשפט העליון קבע כי, לכאורה ניתן להרשיע בעבירות משמעת, גם אם התקיים יסוד נפשי של רשלנות בלבד.

על עיקריהן של ההלכות האמורות, לגבי היסוד הנפשי, חזר בית המשפט העליון בעש"מ 3849/03 מיכל אלבז נ' נציבות שירות המדינה (ניתן ביום 11.2.04):

"היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בהלך המשמעתי, נגזר בין היתר משאלת היחס שבין הליך זה להליך הפלילי. הפסיקה התחבטה רבות בשאלה זו, וקבעה כי הגם שרבות משותף לשני ההליכים, הרי שתכליות שונות עומדות בבסיסם:

"לא הרי הליך פלילי כהרי דיון משמעתי. התביעה הפלילית נועדה לקבוע אם הנאשם עבר על החוק ואם הוא ראוי כי יטילו עליו את העונש הקבוע בחוק, ואילו הדיון המשמעתי לא נועד להעניש את העבריין, כי אם לקבוע, בראש ובראשונה, אם הוא עודנו ראוי לאמון אשר רחשו לו השלטונות והציבור לפני שנמתח עליו קו של חשד... כללו של דבר: על בית הדין המשמעתי הוטל התפקיד לחקור ולדרוש בעת הצורך במעשיהם של פקידי ציבור ולקבוע אם הם ראויים למשרה האחראית שהוטלה על שכמם, ואם הם מקיימים רמה נאותה של נימוסים ושל הליכות, ביחסיהם אל השלטונות המעסיקים אותם ואל הציבור הנזקק להם. השיפוט הפלילי אין עניינו בכל כלל, ואף העונשים – הסנקציות – שבית המשפט הפלילי ובית הדין המשמעתי מוסמכים להטיל אינם זהים אלה לאלה...

אבחנה זו פתחה את הדלת בפני הבדלת ההליך המשמעתי מההליך הפלילי גם באשר ליסוד הנפשי אשר נדרש להרשעה בו. בעבירות משמעת מסוימת, והן העבירות הרלוונטיות לענייננו, הסתפקה הפסיקה ביסוד נפשי של רשלנות, והכל בהתחשב בעבירה המיוחסת לעובד ובנסיבותיה. כדי שיתמלא היסוד הנפשי

הנדרש, די בכך שעובד מדינה סביר יכול היה בנסיבות העניין להיות מודע לטיב המעשה ולנסיבותיו." (ראה גם: עש"מ 3275/07 שמואל ציילר נ' נציבות שירות המדינה – לעיל).

סיכומי הצדדים

.9

בית הדין עיין בקפידה בסיכומי התביעה ובסיכומי ההגנה.

להלן תמציתם של הסיכומים:

סיכומי התביעה

לגבי האישום הראשון – הנאשם הודה כי, עלה במוחו רעיון להכין תעודת זהות מזוייפת, כאשר ואם יפרצו לרכבו ויגנבו אותו, הפורץ ימצא את התעודה יקח אותה ואז יהיה קל לתופסו.

לאחר ששינה הנאשם את הפרטים על התעודה, הוא הדפיס את התעודה המזוייפת שהכין, לקח אותה לחנות העתקות וניילן אותה. הכניס אותה לתוך כיסוי תעודת הזהות המקורית שלו והניח אותה בתא הכפפות של רכבו.

חוות דעת מומחה – המחלקה לזיהוי פלילי – במשטרת ישראל – מוצגת/ת 24 קבע כי, התעודה שנתפסה ברכבו של הנאשם הינה מזוייפת בזיוף מלא.

התביעה סבורה, שאין מדובר במעשה שטות, שכן הנאשם המשיך להחזיק בתעודה המזוייפת והעבירה מרכב לרכב.

עובדה זו מעידה על כך, הנאשם היה מודע היטב לכך, שזייף תעודת זהות ומחזיק בה משך למעלה מעשור ברכבו, היא המעידה על הנאשם עצמו ועל אופיו העברייני ועל הלך מחשבתו.

הנאשם לא הבין את הפסול שבמעשיו.

לגישת התביעה יש באישום זה כדי להשליך באופן ישיר אף על האישום השני.

באשר לאישום השני - אישום זה מבוסס על ראיות נסיבתיות, בהתאם להלכה שנקבעה בע"פ 9710/10 משה הילל נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 7.1.12), על בית הדין להפעיל את השכל הישר ולהגיע למסקנה היחידה והאפשרית, לפיה הנאשם הניח ברגים תחת צמידי רכבו של מר חיים דוד.

- המתלונן חיים דוד הציג גרסה אחידה, הגיונית, עקבית וסדורה. ניכר כי, האירועים גרמו לו להתרגשות וסערת נפש, אך הדבר לא פגע באמינותו.

מר דוד טוען כי בין השנים 2005-2015 בפועל התרחשו כ-30 פנצ'רים בצמיגי רכבו ומתוכם כ-10 צמיגים נהרסו.

בנוסף בכ-4 ארועים שונים התפוצץ הצמיג במהלך נסיעה כתוצאה מאירועים אלו.

מר חיים דוד לא עסק באיסוף ראיות, לא פעל כחוקר או בלש, ולא אסף את הברגים. רק בחלוף הזמן גבר חשדו, שאין מדובר ביד המקרה אלא בחבלה מכוונת, הקב"ט אדם וינגרטן העיד בפני בית הדין כי, כבר בשנת 2007 חיים דוד התלונן על מקרים חוזרים ונשנים של ברגים, שמצא בגלגל רכבו.

בשנת 2010 חיים דוד דיווח כי, מצא בורג תחת צמיג רכבו, המאבטח איציק דדון צילם את הבורג באמצעות הטלפון הנייד שלו והעביר לקב"ט המשרד (מוצג ת/6).

במוצג ת/1 מפרט חיים דוד בפני קב"ט המשרד את האירועים, של תקרים ברכבו, אך שמו של הנאשם לא עלה כחשוד פוטנציאלי בביצוע מעשים אלו.

עובדה זו מוכיחה כי, חיים דוד לא ניסה "לתפור תיק" או לטפול אשמת שווא על הנאשם.

בהנחיית קב"ט המשרד חיים דוד עבר לחנות במקום חנייה שונה, אך התופעה לא פסקה. ובין השנים 2009-2012 בוצעו מספר שינויים במיקום החניה, על מנת לשפר את הראות והכיסוי של מצלמת האבטחה.

בכל הפעמים, שבדקו במצלמות האבטחה, לא ניתן היה לזהות מי הניח את הבורג.

לבית הדין הוגש שש קבלות על תיקון צמיגים (מוצג ת/7). ביום 8.3.12 (יום בחירה – פורים), מרבית העובדים לא הגיעו לעבודה, חיים דוד החנה את רכבו בחניה, שסוכם עליה עם קב"ט המשרד שאינה חניה, של עובדי המשרד.

חיים דוד תיאר שצפה בסרט האבטחה וזיהה את הנאשם מגיע עם רכבו, חונה בסמוך אליו ורוכן ליד הצמיג, שבהמשך מתחתיו נמצא הבורג.

העובדה, שהמניע לא נחשף באופן חד ומובהק אין בה כדי להשליך על עצם ביצוע המעשה על ידי הנאשם.

ההגנה ניסתה להביא מספר עדים שיצביעו על חוסר מהימנותו של חיים דוד אולם לא עלה בידי מי מהם לפגוע במעט במהימנותו של העד. (ראה עדותו של מר בועז ענר, שטען שבגלל מערכת יחסים קשה שהיתה בינו לבין מר שמואל יונס, מנכ"ל המשרד באותה עת, טפל חיים דוד האשמת שווא על הנאשם וייחס לו מעשים שלא ביצע, מה גם שמר ענר בעדותו טען, שחיים דוד אינו שקרן ביחס להאשמות).

- שקית ברגים בתא המטען – רס"ר אדם לקח העיד כי במהלך חיפוש שביצעו ברכבו של הנאשם נמצאו מספר ברגים בשקית.

- עדותו של מר דן בנטל – העיד כי, סבל מתופעה דומה של פנצ'רים ברכב עקב הינעצות ברגים בצמיג רכבו, והוא לא התפלא, שהנאשם נתפס כמי, שמקבל צמיגים ברכבו של חיים דוד.

- אירוע מיום 8.3.12 – התביעה סבורה שהתנהגות הנאשם כפי שנצפית בסרט מצלמות האבטחה מדברת בעד עצמה.

מדוע החנה הנאשם את רכבו דווקא בצמוד לרכבו של חיים דוד, כאשר היו באותו יום מקומות חניה רבים פנויים?
מדוע סרק הנאשם את השטח, ובדק את הצדדים מספר פעמים, במבטים חשדניים?
איזו סיבה היתה לנאשם להתכופף לצמיגי הרכב?

התביעה סבורה, שהעובדה, שחיים דוד מצא בורג תחת צמיג רכבו, הנאשם הוא האדם היחיד שנצפה ליד רכבו של חיים דוד, רוכן בסמוך לצמיג תחתיו נמצא הבורג, סורק בחשדנות את הסביבה, לוודא שאין רואה – כל זאת לא משאיר כל מקום לפקפוק או לספק, שהנאשם הניח את הבורג תחת צמיג רכבו של חיים דוד ביום 8.3.12.

הקב"ט, בעדותו ציין, שחיים דוד הציג בפניו את הבורג, שמצא תחת הצמיג, ובסרט הצילום רואים רק את הנאשם רוכן בין שני הרכבים, ללא סיבה סבירה, בסרט לא בוצעה עריכה, הקב"ט לא איתר "קפיצות" במהלך הצפייה בסרט וכי, ה"קפיצות" היחידות הן של כ-3 שניות, בשניות האלה לא יתכן שיגיע אדם אחר, ויניח בורג תחת צמיג רכבו של חיים דוד.

וכן, ככל שיש "קפיצות" כלשהן בסרט מקורן חוסר תנועה בתוך המצלמה.

- סוג הברגים – אין לתבוע מחיים דוד מומחיות בברגים, ההבדלים באורך הברגים בין עדותו של קב"ט המשרד לבין עדותו של חיים דוד, הינם שוליים לחלוטין.

- באשר לגרסתו של הנאשם – גרסתו כבושה, אינה מתיישבת עם השכל הישר, נטולת כל היגיון ומעידה על אשמתו של הנאשם.

התנהגות הנאשם, כפי שהיא נצפית בסרט מצלמות האבטחה היא התנהגות מחשידה, חריגה ויש מקום לתת לה הסבר. הנאשם נחקר במשטרה ביום 22.3.12, שבועיים בדיוק לאחר יום האירוע (8.3.12) – הוא נחקר פעמים במרחק מספר שעות בין החקירות. בשתי חקירותיו לא ידע לתת כל הסבר הגיוני להתנהגותו. בחקירות אלו ניסה לטעון כי, אולי הוא התכופף כי רצה לקחת את התיק מהמושב שליד הנהג.

כיום, שלוש וחצי שנים מאוחר יותר, מציג הנאשם גרסה כבושה, ביחס להתנהגותו – גרסה חדשה זו קלושה אף יותר מקודמתה.

זאת ועוד, אף ביחס למעשיו בבוקרו של יום 8.3.12 שינה הנאשם גרסה. כך, בחקירתו במשטרה, טען כי, באותו יום היתה אחר הצהריים מסיבת פורים במשרד ולכן עבד באותו יום בתל אביב ועבר ואסף את ילדיו למסיבה והגיע בשעות הצהריים למסיבה במשרד. הנאשם הבין מן הסתם, שגרסה זו בלתי סבירה בעליל, שכן אם אכן כך היה אזי היכן ילדיו? מדוע לא יוצאים עמו מהרכב?

בנוסף, מבדיקת דו"ח הנוכחות של הנאשם ליום זה עולה כי, בשעה 7:04 הגיע הנאשם לעבודה, בהמשך יצא מהעבודה בשעה 9:39 ואז, בשעה 10:59 הוא חוזר למשרד.

התביעה מבקשת מבית הדין להרשיע את הנאשם בכתב התובענה, על שני אישומיו.

סיכומי ההגנה

ההגנה חוזרת על טענתה המקדמית – בענין תחולתה של טענת "ההגנה מן הצדק" ועותרת לביטולה של התובענה כנגדו.

התובענה, שהוגשה כנגד הנאשם התבססה על אותה תשתית ראייתית, אשר שהייתה בפני פרקליטות המחוז ופרקליטות המדינה אשר אישרו כי, אין בתשתית עובדתית זו די ראיות לצורך עמידה ברף ההוכחה הנדרש להרשעה בהליך פלילי.

מאחר שאין שינוי בין רף ההוכחה הנדרש בהליך המשמעתי ובהליך הפלילי, ובהגשת תובענה המתבססת על אותן טענות עובדתיות, חרגה התביעה מסמכותה באופן המחייב הפעלתה של "ההגנה מן הצדק".

במסגרת השלמת החקירה, שביצעה נציבות שירות המדינה לא נוספו ראיות, שהיה בהן כדי להוסיף על המסד הראייתי בתיק.

במסגרת השלמת החקירה של התביעה לא ניתן מענה לשאלת ה"קפיצות" בסרט האבטחה, לאופן תפעולה לתקינותה של המצלמה. חרף זאת התביעה ניהלה הליך סרק ממושך, שתוצאתו היתה ידועה מראש.

ועוד, תחושת הצדק מתקוממת, נוכח הגשת התובענה, דבר שפגע קשות בנאשם, בכל מסגרות חייו ונגרם לו עיוות דין ועינוי דין של ממש.

במהלך הליך שמיעת הראיות הוכח מעל לכל ספק כי, התנהלותה של התביעה מקוממת ופוגעת בעקרונות הצדק וההגינות.

בעניינו של הנאשם בחרה התביעה לנהל הליך פלילי מובהק, בכסות של תובענה משמעתית, וזאת על אף שהרשות המוסמכת לדון בהליכים פליליים (פרקליטות המדינה) סברה שאין די ראיות לצורך הרשעת הנאשם במיוחס לו, בכך חרגה התביעה מסמכותה.

אישום ראשון - התביעה לא הוכיחה את האישום, הנאשם הן בעדותו במשטרה ובעדותו בפני בית הדין לא הודה בביצוע עבירה של זיוף. הנאשם

תיאר את אופן פעולתו אך טען כי המסמך שיצר, נעשה במכוון כך שאין בכוחו להטעות.

על פי מוצג ת/24 – עדות מומחה מז"פ, לא ניתן לקבוע ממצא כלשהו (המומחה לא יתייצב למתן עדות ולכן מוצג זה אין מקומו בתיק בית הדין ואין הוא קביל).

הראיה המקורית – המסמך גופו – לא הוגשה לבית הדין ולכן אין באפשרותו של בית הדין להתרשם מהמסמך באופן בלתי אמצעי, ומסכל את יכולתו של בית הדין להחליט אם יש בכוחו של המסמך להטעות אם לאו.

גם מחדלי החקירה מחלישים באופן ניכר את התשתית הראייתית עליה מסתמכת התביעה.

הרשות החוקרת אשר תפסה את המסמך שערך הנאשם, במסגרת חיפוש לא חוקי, שבוצע ברכבו של הנאשם.

בניגוד לצו החיפוש (מוצג ת/20) בוצע החיפוש ללא נוכחותם של שני עדים שאינם שוטרים במקום.

מחדל חקירתי זה מפחית באופן ניכר ממשקל הראייה ואף כדי פסילתה. גם גביית אמרתו של הנאשם ביחס לאישום זה במשטרה נעשתה תוך שלילת זכויות יסוד של הנאשם ומבלי, שניתנה לו זכות היוועצות בעו"ד.

גרסתו של הנאשם היא עקבית, קוהרנטית, הנאשם הפעיל שיקול דעת מוטעה באשר לדרך הנכונה להתמודד עם אירועי גניבה ובכך טעה והודה.

לחילופין, עבירת הזיוף מצויה לכל היותר ברף התחתון ובראי נסיבות המקרה, דינה לחסות תחת הגנת "זוטי דברים". וכן, זיכוי של הנאשם מתחייב מעקרונות של צדק והגינות משפטית ועניינו של הנאשם ביחס לאישום זה חוסה תחת "ההגנה מן הצדק".

אישום שני – לגישת ההגנה, אין בכל המסד הראייתי הקיים בתיק כדי, להוכיח את מעורבותו של הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו, כי אין כל ראיות לעצם התרחשותן של עבירות ע"י מאן דהוא וכי המתלונן חיים דוד בדה

מליבו מתקפת ברגים, על מנת, לתרץ את תפקודו הלקוי ורצונו לצאת לפרישה מוקדמת.

(עדותו של עד ההגנה מר ראובן כץ, מוצג נ/11).

בתשתית העובדתית אותה הציגה התביעה (למעט סרט האבטחה) מבוססת כולה על עדותו היחידה של חיים דוד ועדויות של אחרים הנגזרות מעדותו הוא.

לשיטת ההגנה, גרסתו של חיים דוד גדושה סתירות ושקרים. מדובר בסתירות מהותיות הנוגעות לשורשי האישום.

לחיים דוד גרסאות סותרות ביחס לתקופה בה טען כי, הונחו הברגים, בנוגע לטענותיו בדבר נזקים שנגרמו לו ב-30 הזדמנויות ואין ראיות פיזיות לכך, טענתו כי ב-30 הזדמנויות שונות לא הצליח לסכל את גרימת הנזק ובכ-120 ניסיונות פינצ'ור הצליח לסכלם.

המתלונן הגיש קבלות בודדות בלבד לנזקים שנגרמו לרכבו בכ-30 הזדמנויות (קבלה אחת על תיקון רכב שלא בבעלותו), רק 3 קבלות עוסקות בהחלפת צמיגים – בלאי טבעי של גלגלי רכב.

גם טענתו של חיים דוד כי צמיגי רכבו התפוצצו 4 פעמים כתוצאה מכניסת בורג והוא היה בסכנת חיים – מופרכת, אין כל עדים או תיעוד היכול לתמוך בכך, ולא הוגשה תלונה במשטרה על ניסיונות ההתנקשות, שכמעט צלחו.

המתלונן אף שינה גרסתו לענין פיצוץ הצמיג, כאשר הסביר, שהתכוון שגלגל הרכב "נקרע" ולא "התפוצץ", מבחינתו "זה היינו הך" כך גם נתגלו סתירות בתיאור הפיצוץ שאירע לשיטתו ביום 21.11.11.

ההגנה הגישה חוות דעת מומחה הסותרת את טענותיו של חיים דוד בדבר פיצוץ צמיגים (מוצג נ/67). לפיה, המומחה מעולם לא נתקל באירוע בו צמיג התפוצץ כתוצאה מתקרר הנובע מבורג.

גם לטענת חיים דוד כי, הברגים אשר הונחו תחת צמיגי רכבו היו זהים לחלוטין בעיקר באורכם, הוכח שגרסתו משתנה (מוצג ת/א2), עדות קב"ט המשרד, עדות מר דן בנטל).

סתירות ביחס ל-120 סיכולים – קיים פער בין 100 סיכולים שחיים דוד טען כי, ביצע לבין פעמים אחדות בלבד בהן פנה לקב"ט ודיווח על כך. וכן, רק פעמיים - שלוש הלך יחד עם הקב"ט למצלמות האבטחה ומספר פעמים הלך הקב"ט לבדו לבדוק במצלמות האבטחה מי מנסה להתנכל לו, זאת במהלך חמש שנים.

המתלונן לא טרח לצלם בעצמו ולו פעם אחת את הברגים במקרים בהם הצליח לסכל לדבריו את התקרים.

חיים דוד הקפיד, שלא למסור תאריכים ספציפיים בהם בוצע הסיכולים לכאורה. וזאת מחשש, שהתגלה לאחר צפייה בסרטון מצלמת האבטחה, שאין אמת בתלונה.

באשר להיקף הסיכולים, שביצע חיים דוד גרסתו בלתי אפשרית, לפיה עד מועד 28.12.11 הצליח לסכל 20 מקרים (מוצג נ/3) ועד ליום 8.3.12 - 120 מקרים. אין די ימים בלוח השנה כדי לעמוד בכמעט 100 הזדמנויות להן טען המתלונן.

חיים דוד שיקר ביחס לעובדה כי, ניסה תחילה לטפול את האשמה על עובד משרד אחר, עופר עזרן.

- ביחס לשיחה שבין חיים דוד לדן בנטל, יום למחרת האירוע בחניון, עולות סתירות מהותיות בעדותו של חיים דוד, דבר המצביע על חוסר מהימנותו.
- באשר לעד התביעה מר דן בנטל כולה נועדה להשחיר את פניו של הנאשם, הוא לא היה עד ממקור ראשון לאף אחד מהאירועים המיוחסים לנאשם, וככל שהתביעה מבקשת להתייחס לעדותו כאל עדות שיטה – הרי שזו לא עומדת בקריטריונים, שהתהוותה הפסיקה בעניין.
- היעדר מניע לנאשם – חוקר המשטרה אדם לקר אישר, שלא איתר מניע שהיה לנאשם לפגוע במתלונן. הנאשם טען, שאין בינו לבין חיים דוד – מאומה. ומר חיים דוד שינה גרסתו והקצין פעם אחר פעם את מערכת היחסים בינו לבין הנאשם.
- הראייה הנסיבתית היחידה עליה מבקשת התביעה לבסס את מעורבותו של הנאשם בביצוע חבלות בצמיגיו של חיים דוד – היא סרטון האבטחה של מצלמות החניון מיום 8.3.12 (מוצג ת/13). בסרטון לא ניתן לראות מה מעשיו של הנאשם בעת שרכן למשך מספר שניות בודדות בין שני כלי הרכב, הנאשם לא נראה מחזיק בורג או כל דבר אחר בידו, הנאשם לא נראה מניח בורג והמתלונן לא נראה מוציא בורג.

הסרטון רווי פגמים משפטיים וראייתיים באופן, שמעורר קשיים ביחס לאמינותו. כל שכן, אינו מאפשר לבסס עליו ממצא עובדתית כלשהו כנדרש לעמידה ברף הראייתי לצורך הרשעה בהליך משפטי. לא הוצגה כל ראיה שיש בכוחה להעיד על תקינות מערכת המצלמות ואת תקינותה של המצלמה הספציפית, שצילמה את הסרטון. צפייה בסרטון המלא מוכיחה קיומן של פרקי זמן ממושכים בהם המצלמה לא מצלמת את המתרחש בחניון. "קפיצות" אלה לא הוסברו באמצעות חוות דעת מקצועית. הסברי קב"ט המשרד במסגרת עדותו, שמדובר במצלמות תנועה אינו מסתמך על ניסיון, ותק, ידע או בדיקה.

גם החוקר חנן יצחק, שהיה אמון על השלמת החקירה, הודה שלא בוצעה כל בדיקה בגין פעילות המצלמה, תקינות המצלמה, זמני השעייה ועוד. בדיקתו העלתה שמדובר במצלמות שהותקנו לפני למעלה מעשור שנים. על פי מוצג נ/40 – מתוך 7 שעות ו-48 דקות של הסרטון המלא, המצלמה לא צילמה כ-3 שעות ו-54 דקות במצטבר (המצלמה לא הנציחה מה שהתרחש בחניון בלמעלה מ-50% ממשך הסרטון). במצב דברים זה, לא ניתן לסתור את האפשרות שבמהלך אותן "קפיצות" הגיע אדם אחר והניח בורג תחת צמיג רכבו של חיים דוד (ככל שהונח בורג) והמצלמה מסיבה כזו או אחרת, לא צילמה זאת.

מבחינת הממצאים העולים מהסרטון, במבחי השכל הישר, ההיגיון וניסיון החיים ועל רקע התשתית העובדתית המצויה בתיק, מוכיחים כי לא ניתן לקבוע כי, הנאשם הניח בורג מתחת לצמיג ומעבר לכך, לא ניתן להוכיח כי התבצעה עבירה כלשהי.

התנהגותו של מר חיים דוד כפי שזו מוצגת בסרטון האבטחה מאששת את טענת ההגנה כי, המתלונן בדה הכל מלבו. הוא בחר במכוון שלא לדווח באופן מיידי לקב"ט ולהזעיקו למקום, אם מצא בורג תחת צמיג רכבו הקדמי שמאלי ומדוע המשיך לחפש ברגים תחת צמיגים שכבר בדק, הוא בחר שלא לתעד את מציאת הבורג בזמן אמת בעצמו.

התנהגות שהנאשם – התנהלותו כפי שהיא נראית בסרטון אינה תואמת לאדם אשר זה עתה ביצע עבירה חמורה; הנאשם חשוף, מספר רכבו חשוף, מותיר את רכבו בסמוך לרכבו של מר חיים דוד במהלך כל היום, מישיר מבטו לעבר העוברים והשבים.

נוכח תפוסת החניון, כפי שהונצחה במצלמת האבטחה ולאור הסבריו של הנאשם, בחירתו של הנאשם להחנות את רכבו במיקום חניה זה אינם מעוררים חשד נגדו.

שקית הברגים, שנמצאה בתא המטען של הנאשם ביחד עם הלדרמן לא הוצגו לבית הדין. הם הוחזרו לנאשם מבלי שצולמו ותועדו על ידי גורמי החקירה. שכן, משטרת ישראל לא ראתה רלוונטיות כלשהיא בברגים אלו ואפילו כראיה נסיבתית בלבד.

לכן, לא ניתן לבסס ממצא מחשיד ביחס לברגים אלו. הנאשם נתן הסבר כנה בדבר הסיבה להתכופפותו והוא זוכה לתימוכין ראיתיים בעדויות חיצוניות ואובייקטיביות המלמדות על מהימנותו, ויש בהם כדי לרפא את כבישותה החלקית של גרסתו: תצהירו של דוד זנזורי (מוצג נ/64), זכרון דברים בענין קניית הרכב (מוצג נ/52, נ/53). ראיות שנוצרו קודם לחקירתו של הנאשם במשטרה וקודם למועד בו צולם הנאשם בחניון וחוות דעת המומחה, דורון בלדינגר (מוצג נ/63).

ההגנה הוכיחה קיומו של תרחיש חלופי עובדתי, אשר יש בו כדי, להעיד על חפותו המלאה של הנאשם.

הראייה הנסיבתית העיקרית היחידה שקושרת לכאורה, את הנאשם לביצוע העבירה – אינה עומדת במבחנים שנקבעו בפסיקתו של בית המשפט העליון: ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 28.5.07; ע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745.

מבחינת מכלול הראיות עולה חפותו של הנאשם מעבר לכל ספק, ויש לזכות את הנאשם מסעיף אישום זה זיכוי מלא ומוחלט.

10. הערכת עדויות, ממצאים ומסקנות

עתה ייכנס בית הדין למפתנה של התובענה, יעריך את העדויות, שבאו בפניו ויקבע את הממצאים ואת המסקנות השיפוטיות לגבי העבירות המיוחסות לנאשם. זאת בהתחשב במהות עבירות המשמעת, הדין הרלבנטי והיסוד הנפשי הדרוש לשם הוכחתן.

אישום ראשון

במוצג ת/17 – אמרתו של הנאשם במשטרה ובעדותו בבית הדין הנאשם הסביר כי, במהלך שנת 2004 יצא לקורס מטעם המשרד, נחשף לתוכנת "פויינט", סרק את תעודת הזהות המקורית שלו למחשב, החליף את שמו בשם זיו כהן, שינה את שם אביו, שינה את תאריך לידתו ושינה את תמונת פניו על ידי הוספת שיער.

הנאשם לא ערך ספח תעודת זהות, גם המסמך לבן וחלק והתמונה אינה בולטת.

לאחר מכן, הדפיס הנאשם את התעודה שהכין, ניילן אותה בחנות העתקות והכניס אותה לתוך כיסוי תעודת הזהות המקורית שלו, והניחה בתא הכפפות.

קודם לכן, במהלך שנת 2003 נפרץ רכבו של הנאשם ונגנב ממנו ארנק על תכולתו; תעודת זהות וכרטיס אשראי. הנאשם הגיש תלונה במשטרה בגין הגניבה – מוצג נ/24.

גניבת המסמכים הטרידה את שלוותו והוא חשש, שישתבך עקב גניבת תעודת הזהות. הוא פנה לבנקים, שיכניסו הערת אזהרה, כדי למנוע שימוש כלשהו בתעודת הזהות שנגנבה ממנו.

או אז, בסיום הקורס עלה במוחו הרעיון להכין תעודת זהות, להניחה ברכבו למקרה שאם בעתיד – ייפרץ רכבו בשנית ותיגנב תעודת הזהות והגנב יציג את התעודה לשוטר שיעצור אותו, מיד יתגלה שמדובר בתעודת זהות שאינה מקורית, במיוחד שאין לה גב והתמונה לא בולטת וכך ייתפס הגנב **"מישהו שלא קיים במציאות"**.

הנאשם שכח מקיומה של התעודה וכשהחליף מכוניות העביר בארגזים את המסמכים והחפצים שהיו ברכב לרבות התעודה לתא המטען.

רק במהלך חקירת החשדות נגדו בדבר גרימת נזק לרכבו של חיים דוד, נערך חיפוש ברכבו ביום 26.3.12 ונמצאה בתא המטען בארגזים תעודת הזהות שהכין (מוצג ת/25).

החוקר אדם לקר ציין כי, הנאשם מיוזמתו סיפר שהכין את התעודה לפני שנים בקורס. וכי, בדיקה העלתה, שאין תעודת זהות במספר הנקוב בה.

גם הנאשם בחקירתו – מוצג ת/17 חזר על גרסה זו, תוך שהוא מבין **"עשיתי טעות איומה"** (בהודעה עמ' 2, שורה 12).

התעודה נשלחה למחלקה לזיהוי פלילי במשטרת ישראל וניתנה חוות דעת של מומחה – מוצג ת/24, שהתקבל בכפוף להתייצבותו של המומחה למתן עדות ובכפוף לעדותו של מקבל המוצג (בפרוטוקול עמ' 84, שורה 8) אלא שאלו לא הוזמנו כעדים מטעם התביעה ולכן, המסמך אינו קביל.

במסגרת ההליך הוגש לבית הדין צילום תעודת הזהות בצבעי שחור-לבן (מוצג ת/22), לבית הדין לא הוגשה התעודה עצמה, דבר המונע מבית הדין להתרשם ממנו באופן בלתי אמצעי "אין למנוע מבית משפט להעזר בחושי הוא ולהתרשם ישירות ממראה עיניו, בלי תיווך מכלי שני, ורשאי הוא לסמוך על מראה עיניו כדי שיוכל להפעיל את שכלו הישר".
(ראה יעקב קדמי, על הראיות, חלק שני, עמ' 632, מהדורה משולבת ומעודכנת, תשנ"ט – 1999).

אשר על כן, בית הדין לא יכול היה לבחון את טענותיו של הנאשם, שמדובר ב"חומר נפץ ואין שום דרך להשתמש בזה מבלי להתפס".
(בפרוטוקול עמ' 145, שורות 29-30).

בית הדין ער לעובדה, שהחיפוש שנערך ברכבו של הנאשם ובמסגרתו נתפסה תעודת הזהות, שערך הנאשם לא בוצע בהתאם להוראת בית המשפט (מוצג ת/20). קרי, שייערך בפני שני עדים אשר אינם שוטרים במקום. ראה גם דו"ח הפעולה של החוקר אדם לקר (מוצג ת/25) ואישורו בעדותו בפני בית הדין כי, הצו השיפוטי לא בוצע בנוכחות שני עדים שאינם שוטרים אך, לא זכר את הסיבה לכך.
(בפרוטוקול עמ' 92, שורות 1-4, 18).

ממארג הראיות שבפני בית הדין אנו סבורים, שמדובר במעשה שטות, בליקוי מאורות שלקה בו הנאשם בעת עריכת המסמך. כאשר לא היה לנאשם רצון לזייף מסמך או מודעות כי, יהיה במסמך זה פוטנציאל להטעות.

וכל זאת לפני כעשור שנים, ואף אם אדם מן הישוב לא היה פועל בדרך זו שבחר הנאשם להתמודד עם חשש לגניבת רכב ומסמכים.

בית הדין נותן אמון בעדותו של הנאשם וגרסתו העקבית, שדבק בה מיד עם מציאת המסמך על ידי החוקר.

בנסיבות אלה בית הדין מזכה את הנאשם מאישום זה.

אישום שני

התביעה מבססת אישום זה על ראיות נסיבתיות.

כידוע, ראיה נסיבתית נבדלת מן הראיה הישירה בכך, שהיא אינה מוכיחה במישרין עובדה מן העובדות השנויות במחלוקת אלא מוכיחה קיומה של נסיבה שעל פיה ניתן להסיק את דבר קיומה של העובדה אשר הוכחתה נדרשת. (ראה: ע"פ 3975/92 מוריס אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז (2) 565, 570).

ייחודן של הראיות הנסיבתיות הוא בכך, שהן משמשות להסקת מסקנה בנוגע להתקיימותן של עובדות אלה – המבוססת על עקרונות לוגיים, ניסיון חיים והשכל הישר. עיקר כוחן של הראיות הנסיבתיות מתגבש בהצטרפותן למארג אחר, שמוביל למסקנה אחת, בדבר אחריותו הפלילית של נאשם מעבר לספק סביר. (ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נו(5) 221, 227).

תהליך הסקת מסקנות על יסוד ראיות נסיבתיות הינו תהליך תלת שלבי.

בשלב הראשון – נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי.

בשלב השני – יש לבחון אם מסכת הראיות כולה מקימה מסקנה לכאורית לפיה הנאשם אכן ביצע את העבירות המיוחסות לו. על בחינה זו להיעשות בהערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך.

בשלב השלישי – מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי להטיל הספק סביר בהנחה המפלילה העומדת נגדו.

(ע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט (1) 745, 754; ע"פ 10479/08 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 11.6.09 וע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 28.5.07).

הסברו של נאשם המבקש להטיל ספק במסקנה המפלילה לחובתו, צריך להיות סביר ואמין, כאשר בית המשפט ייתן את הדעת גם על נסיבות מתן הגרסה. (ע"פ 6244/12 עדנאן סבאענה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 11.11.15).

היעדר ספק סביר ביחס לתשתית ראייתית נסיבתית מפלילה משמעו כי, המסקנה ההגיונית היחידה, שניתן להסיק מן הראיות היא כי, הנאשם אחראי בפלילים, ולא ניתן להסיק מן הראיות הנסיבתיות קיומו של הסבר סביר אפשרי אחר השולל את אחריותו.

(ע"פ 6359/99 מדינת ישראל נ' נחום קורמן, פ"ד נד (4) 653, 662).

בית הדין יבחן אישום זה על פי הלכת בית המשפט העליון דלעיל על שלושת שלביה.

התשתית העובדתית, שהוצגה על ידי התביעה מבוססת על עדותו של חיים דוד; צילום בורג בשנת 2010 תחת צמיג רכבו של חיים דוד על ידי המאבטח איציק דדון – מוצג ת/6. שקית ברגים שנמצאה בתא המטען ברכבו של הנאשם בחיפוש שבוצע על ידי רס"ר אדם לקר; מוצג ת/7 – קבלות על תיקון פנצ'רים ברכבו של חיים דוד; עדותו של מר דן בנטל על תפקודו הלקוי של הנאשם ודיווחיו הכוזבים על נוכחות בעבודה ועל שלושה פנצ'רים ברכבו ואירועי יום 8.3.12: הימצאות בורג תחת צמיג רכבו של חיים דוד, גרסתו והסבריו המופרכים של הנאשם (לגישת התביעה) וסרט האבטחה.

בית הדין התרשם מעדותו של חיים דוד שאכן, חווה תופעה של פנצ'ורים ובחלון הזמן אף האירועים גרמו לו לסערת נפש.

במוצג ת/1 חיים דוד מפרט בפני קב"ט המשרד אדם וינגרטן את האירועים של הפנצ'ורים, מוצגים ת/2א, ות/2ב – צילום של ברגים שמצא תחת צמיגי רכבו בחניון המשרד.

קב"ט אדם וינגרטן אישר את גרסתו זו של חיים דוד ואף הוסיף שהינחה את חיים דוד בשנת 2009 להחנות את רכבו במקום המכוסה על ידי מצלמות האבטחה של החניון כדי, לזהות את מניח הברגים. עד שנת 2012 שונה מיקום החניה במטרה לשפר את הראות.

בדיקות שנערכו במצלמות האבטחה לא העלו דבר.

ההגנה הצביעה על סתירות בגרסתו של המתלונן דוד לענין התקופה בה הונחו הברגים, סתירות בנוגע לנזקים שנגרמו לו ב-30 הזדמנויות, שש קבלות שהגיש חיים דוד (מוצג ת/7) שרק שלוש מהן עוסקות בתיקון תקרים. גם הטענה שצמיגי רכבו "התפוצצו" 4 פעמים כתוצאה מכניסת בורג מופרכת אף לאור חוות דעת מומחה אלון אברהם (מוצג נ/67), פערים ביחס לגודל הברגים, למספר פניותיו

לקב"ט המשרד בהשוואה ל-100 סיכולים שביצע חיים דוד, ועדות חיים דוד בהקשר לשיחתו עם מר בנטל.

בית הדין סבור, שהסבריו של מר חיים דוד לסתירות אלה, בחקירתו הנגדית, הינם הסברים סבירים ומניחים את הדעת, אשר שוללים את האפשרות, שבדה את האירועים מלבו. אלא שבית הדין השתכנע, כי, מספר האירועים, שהתרחשו או שסוכלו הינו מוגזם ומופרז במידה זו או אחרת.

עתה ידון בית הדין האם בראיות התביעה להוכיח כי, הנאשם הוא זה שחיבל או ניסה לחבל בצמיגיו של חיים דוד.

- הראיה הנסיבתית עליה מתבססת התביעה הוא מוצג ת/13 – סרטון האבטחה של מצלמות החניון מיום 8.3.12.

על תקינות המצלמות בחניון – לבית הדין לא הוגשה כל ראיה על הנתונים הטכניים של המצלמה, תקינות המצלמה, תחזוקתה וכן מאפייניה, רגישותה וטווח פעולתה.

עד התביעה הקב"ט אדם וינגרטן, במסגרת השלמת חקירה (מוצג ת/14) ציין כי, אינו יודע את הנתונים הטכניים של המצלמה ובנושא התקנת מצלמות האבטחה, יש לפנות אל חברת הניהול של הבנין, שהחניון נמצא באחריותה. (בהודעה עמ' 1, שורה 21; עמ' 2, שורות 2-3).

ובעדותו בפני בית הדין העיד "אין לי אחריות ואין לי ידע מעבר למיקום שלה ... אני לא בדקתי את התקינות שלה". (בפרוטוקול עמ' 77, שורות 17-24).

העד גם העיד שאין לו רקע טכני או הכשרה בענין מצלמות אבטחה. (בפרוטוקול עמ' 77, שורות 15-16).

העד התייחס בעדותו ל"קפיצות" הנצפות בסרטון: "למיטב ידיעתי, המצלמות הנ"ל מופעלות באמצעות גלאי תנועה גם של רכבים וגם של בני אדם (VMD) משמע המצלמות פשוט לא מקליטות בזמן שאין תנועה בגזרת הכיסוי, וזאת במטרה לחסוך מקום על הדיסק שעליו מקליטים וגם שיהיה יותר קל ויותר מהיר לאתר את הפעילות שהתרחשה ... כל הפעילות מזמן חניית דוד חיים

בשעה 06:38 ועד יציאתו של יוני זקן בשעה 16:18 עברו 9 שעות ו-40 דקות ואין שום קפיצות משמעותיות של זמן בסרטון הנ"ל ... אני רוצה לציין כי המצלמה ממוקמת במרחק של כ-3-5 מטר מהחניה של רכבו של מר דוד, בסרטים רואים שהמצלמה מזהה תנועה הרבה יותר רחוקה מ-5 מטר ולכן לא הגיוני שלא תזהה את התנועה ליד רכבו של מר דוד".
(בהודעה עמ' 1, שורות 14-23).

עד התביעה החוקר חנן יצחק העיד כי, הקב"ט וינגרטן לא ידע לתת מענה לנתונים טכניים של המצלמה ולכן פנה את טל אחראי החניון, שמסר שהמצלמות הותקנו בחניון לפני יותר מ-10 שנים, אין לו רישומים של המתקין, אינו בקיא בנושא הטכני, לדבריו המצלמות מופעלות על ידי חיישן תנועה (מוצג נ/39). גם עד זה לא בדק את המרחק שבין המצלמה לבין מכונתו החונה של חיים דוד, לא בדק את גודל העדשה, לא בדק את עומק טווח הגילאים, לא נבדק זמן השהייה של המצלמה וכן תקלות וליקויים עקב השימוש בה לאורך השנים.

אף חיים דוד בעדותו בפני בית הדין ציין "לא פעם ולא פעמיים פשוט המצלמה לא קלטה מכל מיני סיבות או כי המצלמה לא עבדה מכל מיני סיבות".
(בפרוטוקול עמ' 3, שורות 24-25).

לבית הדין הוגש מוצג נ/40 – טבלה המפרטת את משך פרקי הזמן של ה"קפיצות" בסרטון האבטחה, "קפיצות" הנעות בין שניות אחדות ועד 9 דקות, במהלכן של ה"קפיצות" לא נקלט דבר בסרט.

בית הדין לא שמע עדות מקצועית, שיהא בא כדי להסביר את מקור ה"קפיצות" ושליטת האפשרות כי, איש מלבד הנאשם לא ניגש לרכבו של חיים דוד.

- התנהלות הנאשם כפי, שתועדה בסרט האבטחה – בית הדין צפה בסרט מזמן חניית רכבו של חיים דוד בשעות הבוקר ועד הגעתו לרכבו בשעות הצהריים.

בשעה 07:04 נכנס הנאשם לחניון וחולף על רכבו של חיים דוד (מוצג נ/54, נ/56).

בדו"ח הנוכחות (מוצג נ/55) נרשמה כניסתו של הנאשם לעבודה באותו יום בשעה 07:06, בשעה 09:39 החתים כרטיס נוכחות ביציאה ושוב חזר לעבודה בשעה 10:59.

בסרט האבטחה נכנס הנאשם לחניון בשעה 10:56 (מוצג נ/57) ומחנה את רכבו בסמוך לרכבו של חיים דוד.

בהמשך – הנאשם יוצא מדלת רכבו נכנס בין שני כלי הרכב החונים כאשר רכבו של הנאשם משמאלו, ורכבו של חיים דוד מימינו, הנאשם עובר בין כלי הרכב ונעמד שגופו ומבטו לכוון רכבו.

עובר רכב, הנאשם מסתכל לכיוונו – שמאלה, מבט ימינה ואחורה כשעדין רואים את הרכב החולף, הנאשם מיישר מבטו לכיוון רכבו, לכוון המצלמה, מפנה ראשו שמאלה, גופו נוטה לקדמת רכבו, מתכופף ומוסתר על ידי הרכב.

לאחר 3 שניות הוא מתרומם, פניו לכיוון היציאה בין שתי המכוניות ויוצא, מפעיל את אזעקת הרכב.

במוצג נ/63 - חוות דעת של עד המומחה דורון בלדינגר – ישנה הקביעה כי, בשום

מצב לא נצפה הנאשם פונה ומתעכב לכיוון רכבו של חיים דוד החונה בסמיכות.

(עמ' 5 לחוות הדעת).

גם בעדותו בפני בית הדין עמד על כך העד: "אני לא מסכים שהוא מסתובב 90%

ומסתכל על הרכב החולף. ואז הוא עשה סיבוב של 180% ואפילו יותר, הסתכל על

הרכב החולף, ואז שהוא חוזר בחזרה הוא מסתכל בזווית של 45% או אפילו טיפה

יותר. זה לא נכון שהוא הסתכל בסיבוב שמגיע לרכב של המתלונן".

(בפרוטוקול עמ' 166, שורות 31-33).

בשעה 14:48 חיים דוד נצפה מגיע לרכבו עדין רכבו של הנאשם חונה שם. חיים דוד מוציא פנס מהרכב וסורק את רכבו סביב, בשעה 14:49:48 נכנס לרכבו ועוזב את המקום.

הנאשם אינו נצפה מחזיק בורג, ולא נראה מה עשה הנאשם כאשר התכופף בין שני הרכבים.

וכן, לא ניתן לראות אם חיים דוד מצא בורג או כל דבר אחר בעת שסרק את גלגלי מכוניתו.

- מיקום חניית רכבו של הנאשם - אין חולק על כך, שהנאשם החנה את רכבו במקום שאינו מיועד לעובדי משרד מבקר המדינה. מדובר ביום פורים בו חלק מהעובדים נעדרו מהעבודה.

הנאשם באמרתו (מוצג ת/16) מוסר: "עד כמה שאני יכול לחשוב כרגע, בשעה הזאת במקומות שאני חונה בדרך כלל מלא אז למה להגיע לשם ולעשות סיבוב ואז המקום הראשון שראיתי חניתי".
(בהודעה עמ' 7, שורות 222-224).

בעדותו בפני בית הדין העיד: "כאשר אני במצב הזה אני מודע לזה שאני מגיע בשעות הצהריים, למצוא חנייה האפשרות נמוכה מאוד, אם אני לא מוצא חנייה ומתקרב למעליות כדי למצוא חנייה, עושה סיבוב ויורד עוד פעם למטה, כאשר אני כ"כ לחוץ בעבודה, למה אני צריך להמר, יש מקום אני חונה, אני חונה במקומות רחוקים אפילו יותר מזה שהיה ליד חיים דוד. לא בבוקר רק בשעות המאוחרות כמו 11 בבוקר. אני חשבתי שמדובר בחנייה של משרדנו, לפעמים בחניות שמיועדות למבקר המדינה חונים עובדי פלאפון, לקוחות פלאפון ... בסמוך למקום חנייתו של חיים דוד יש חניות של משרד מבקר המדינה".
(בפרוטוקול עמ' 138, שורות 23-31).

ובאשר לתפוסת החניון באותה עת העיד: היום אני לא יכול לדעת אם החניות היו מלאות או לא באותו היום, זה המקום היחידי שראיתי פנוי".
(בפרוטוקול עמ' 139, שורות 1-2).

הקב"ט וינגרטן העיד על העדרות של עובדים רבים מהעבודה, אישר שלא בדק את מצב התפוסה בחניון אלא בבוקרו של יום ערך בדיקת נוכחות של עובדים. ואכן, יתכן שעובדים הגיעו גם אחרי בדיקתו.
(בפרוטוקול עמ' 72, שורות 10-23).

על פי סרט האבטחה נראות מכוניות חונות בצד בו החנה הנאשם את רכבו. לא ניתן לראות בסרט אם היו חניות פנויות אם לאו לאורך חניות משרד מבקר המדינה, שכן אין הן מכוסות על ידי המצלמה.

- לענין שקית הברגים בתא המטען ברכבו של הנאשם – התביעה מבקשת לראות זאת כראיה נסיבתית נוספת, שיש בה כדי לקשור את הנאשם לביצוע העבירה – לפי מוצג נ/22 הוחזרו לנאשם על ידי משטרת ישראל הציוד שנתפס בין היתר: לדרמן בתוך נרתיק שחור ומספר ברגים.

החוקר אדם לקר העיד כי, מצא שקית ניילון לבנה ובתוכה מספר ברגים באורכים שונים, לא ציין את סוג הברגים, לא זכר אם הברגים צולמו (לבית הדין לא הוגשו הברגים או צילומים) והנאשם לא נחקר עליהם.

(בפרוטוקול עמ' 92, שורות 19-28).

הנאשם בעדותו בבית הדין העיד :

" ... ברגים שהיו שם הם ברגים עבים עם ראש שטוח שמורכב עליהם אוס. הם משמשים לחיזוק בסיסי אנטנה, הברגים האלה הוחזרו לי, לא נשאלתי עליהם, לא צולמו, יש להם ראש שטוח ולא מחודד".

(בפרוטוקול עמ' 144, שורות 22-24).

בנסיבות אלה, עולה איפוא, שלא נמצאה רלבנטיות לברגים, שנמצאו בתא המטען של הנאשם.

- לענין העדר מניע לנאשם – התביעה סבורה, שאין ולא נמצא מניע מניח את הדעת, שיכול להסביר מה הביא את הנאשם להתנהגות המיוחסת לו. עצם העובדה שהמניע לא נחשף אין בו כדי להשליך על עצם ביצוע המעשה על ידי הנאשם.

לגישת ההגנה העדר מניע יש ערך ראייתי חשוב, יתרה מזו, העדר מניע מצד הנאשם לפגוע בחיים דוד היה אחד השיקולים, שהובילו את פרקליטות המדינה לדחות את הערר ולא לשנות את ההחלטה על סגירת התיק.

חיים דוד בעדותו במשטרה (מוצג ת/4) נשאל אם היה לו סכסוך כלשהו עם הנאשם והוא משיב: **"לא. אמנם עבדנו באותה יחידה, אך לא היו בינינו קשרים חמים ולא היה שום סכסוך או עימות בינינו"**.
(בהודעה עמ' 2, שורות 27-42).

במוצג נ/1 כותב חיים דוד שהנאשם **"לא שידר חיבה אלי מאז שבע שנים – מהמועד שחדלנו לעבוד באותו אגף"**.

בעדותו בפני בית הדין אישר חיים דוד כי, לפני שראה את הנאשם בסרט האבטחה הוא לא עלה כחשוד.
(בפרוטוקול עמ' 6, שורות 22-32).

בתקופה שקדמה ליום האירוע חיים דוד העיד כי, מערכת היחסים שלו עם הנאשם היתה **"קרירה ולא נעימה ... חשתי עויינות מצידו כלפי ... מחפש אותי לא ידעתי למה"**.

(בפרוטוקול עמ' 4, שורות 8-19).

העד חיים דוד סתם, לא פירט ולא נתן הסבר לשינוי שהתחולל במערכת היחסים בינו לבין הנאשם.

הקב"ט אדם וינגרטן בעדותו ציין, שהנאשם "לא היה חשוד פוטנציאלי". גם חיים דוד לא הזכיר בשיחותיו עימו את הנאשם כמי, שיש לו סכסוך איתו או שהוא חשוד בעיניו.
(בפרוטוקול עמ' 57, שורות 27-33).

הנאשם תיאר יחסיו עם חיים דוד "אין לי שום קשר איתו, לא טוב ולא רע. אני בקושי רואה אותו, אנחנו לא עובדים ביחד עם תיקים...".
(מוצג ת/16, עמ' 4, שורות 96-97).

לא היה ביניהם סכסוך בעבר "הוא לא גרם לי נזק הוא לא עשה לי רע".
(שם, עמ' 4, שורות 98-102).

"אין לי סיבה לעשות את זה, איזה מניע יכול להיות לי? איזה קונפליקט היה לי עם חיים דוד? מה לי ולו".
(שם, עמ' 6, שורות 186-187).

ובעדותו בפני בית הדין העיד: "זה הזוי לא עשיתי לו את זה. לא עשיתי לו כלום, אין לי מגע איתו, אין לי קונפליקט איתו. אני רוצה לומר משהו שכלי לגבי זה – בחיים שלי לא פעלתי באלימות זה לא אופציה שלי, נגיד שרציתי לפעול באלימות, אז לחיים דוד? מה לי ולו? מה יש לי איתו? אין לי מגע איתו. נגיד שאני רואה לפגוע בחיים דוד – אז בחניון. נניח שאני רוצה לעשות אלו את זה בחניון המצולם, ואם נחצה גם תהום זו ואז, אני יעשה כל יום בחניון. 120 פעמים הוא אומר שהוא סיכל, איפה התאריכים? אם אפילו היה בודה תאריכים, הייתי מראה שבחצי מהתאריכים אני לא שם, אני עובד הרבה מחוץ לעיר. בדצמבר 2012 בדקו ובכלל לא הייתי, זה היה אותו מקום, אותן בדקו במצלמות. חיים דוד אמא פה שכל הזירה הוכנה, הקב"ט אמר לו איפה לחנות אמר לו, איפה המצלמה, עשרות פעמים הוא אמר מצאתי בורג והלכתי הביתה, שמתני בכיס את הבורג הדעת לא מקבלת את זה.

לא היו פינצ'ורים, אם היו פינצ'ורים היו כנראה שניים מקריים. אני לא עשיתי לו כלום".

(בפרוטוקול עמ' 147, שורות 12-21).

החוקר אדם לקר הביע דעתו בענין: "להגיד לך שמצאנו איזה שהוא מניע, לא, מה שכן מריח פה שהיתה איזה שהיא התנהלות קטנונית של גן ילדים בתוך משרד מבקר המדינה, כך אני מתרשם ... להגיד שמצאתי בתיק החקירה מניע משמעותי התשובה היא לא".

(בפרוטוקול עמ' 89, שורות 32-33; עמ' 90 שורות 11-12).

עתה יבחן בית הדין את גרסתו של הנאשם, אם היא עומדת במבחנים שנקבעו בפסיקה דלעיל, כדי להטיל ספק בעוצמת הראיות המפלילות של התביעה. הסבריו של הנאשם על התנהלותו צריכים להיות רציניים ולא מסופקים או מפוקפקים.

הנאשם העיד בבית הדין על מכירת רכבו הישן וקניית רכב אחר, באמצעות חברו דוד זנזורי.

ביום 29.2.12 החליפו השניים רכבים, נערך זכרון דברים (מוצג נ/52) הנאשם שילם סכום מסויים בצ'ק (מוצג נ/53), חפציו של הנאשם הועברו לרכב האחר ובאותה עת אמר מר זנזורי "יש איזה מכה קטנה מעל הגלגל הקדמי ימני, בצד שליד הנהג" (בפרוטוקול עמ' 137, שורות 29-31).

דברים אלה אושרו בתצהיר שהגיש דוד זנזורי (מוצג נ/64).

בהמשך השנים שוחחו מספר פעמים בפרט בענין המכה ברכב אשר הטרידה את הנאשם והוא היה סבור, שמדובר ב"מכה לא כ"כ קטנה".

ביום 8.3.12 כשהתכופף הנאשם ליד הגלגל הקדמי ימני של מכוניתו הוא למעשה בדק אם יש ביטנה מאחורי המכה בפח "שמתי את היד, הסתכלתי והלכתי למשרד".

(בפרוטוקול עמ' 139, שורות 21-22).

בחקירתו הנגדית, הנאשם העיד, שיתכן ומר זנזורי התקשר אליו בדרך ולכן משהחנה את רכבו בחניון למרות, שהוא חשוך עשה בדיקה כדי, לחוש אם קיימת ביטנה. "אתה שם את היד" "אין הרבה מה לבדוק, רק לראות ולהרגיש אם יש". ועוד הוסיף הנאשם "אני היום לא יכול להגיד לך את הסיבה המדוייקת למה הסתכלתי ככה או אחרת, מההכרות שלי עם עצמי יכול להיות שחשבתי על דברים אחרים, וכשיצאתי מהאוטו נזכרתי שיש לי לעשות משימה".

(בפרוטוקול עמ' 154, שורות 31-32).

בחקירתו במשטרה (מוצג ת/16) משנשאל הנאשם על התכופותו השיב: "שאני מתכופף, או מטפל במראה לא יודע מה ... אני לא יכול לחשוב כרגע, יכול להיות שרציתי לקחת תיק ואז נמלכתי בדעתי".
(בהודעה עמ" 8, שורות 244-248).

אין כל זכר לגרסתו בדבר בדיקת המכה ברכבו, בחקירתו במשטרה.

ועל אלה הסביר הנאשם בעדותו בבית הדין:

"ת. רוצה להתחיל מזה כשמגיע חוקר, הוא בעמדה של חוקר ואני נחקר. הוא מראה לי שהגעתי לעבודה כמעט ב-11, אני מקבל את זה כנתון. הוא חקר אותי ב-26.3 על אירוע שקרה ב-8.3 וזה ארוע קטן ביס דברים שיש לי, אמא חולה, ילדים משפחה. לא זכרתי שהגעתי ב-7 בבוקר. הוא מראה לי את ה שעה, אני רואה שאני מגיע, אני מתחבר למה שאני רואה שם. ואז הוא מראה לי בסרטון שאני יוצא, מסתכל יוצא והולך לצד השני. הוא שואל למה אתה הולך לשם? אני רגיל כשאני יוצא מרכבי אני לוקח את תיק העבודה, יש לי מסמכים ודברים שאני צריך, זה טבעי בעיניי שאני הולך לצד של המושב ליד הנהג, אני רואה שאני הולך לצד השני, אך אני רואה שאני הולך ללא תיק אני שואל את עצמי איפה התיק? הוא מראה לי שאני מסתלק ללא תיק, איך זה יכול להיות, כך אמרתי לו שהלכתי לצד השני של האוטו לקחת את התיק. הייתי צריך להסביר איך אני ללא תיק, כי אני מסתלק ללא תיק, אמרתי אולי נמלכתי בדעתי, אני נזכרתי שהיה מסיבה של המשרד אחר הצהריים, אמרתי לעצמי בחקירה שאולי חשבתי שאין טעם להעלות את התיק לשעות העבודה המעטות, וזה מה שאמרתי לו, כי נתתי תשובה שהיתה נראית לי הגיונית.

ש. בחקירתך בת/16, גיליון 8, שורה 247, הוא שואל אותך מה עשית כאשר התכופפת שם. תראה את תשובתך בשורה 248.

ת. אמרתי לו שאני לא יכול לחשוב כרגע, אני גם מגיע מאוחר, גם העניין של התיק החוקר שאל מה עשית באותו יום אבל ביומן לא היית לי פגישה, אמרתי 11, היה לי כשל לוגי כיוון שלא היה לי כל המידע הרלבנטי.

ש. למה היה לך כשל לוגי.

ת. כי אני הולך לקחת תיק שזה נראה לי סביר שאני הולך לצד השני לקחת תיק, ויוצא ללא תיק לא זכרתי שהעליתי את התיק למשרד בשעה 7 וכמה דקות.

ת. מדובר בכ-3 שבועות שלא רגילים, גם כי הייתי צריך לעשות השלמות בעבודה עקב מילואים, הייתי צריך לתת עבודה לעובדים הכפופים לי כשאני לא אהיה. עמדתתי בפני נסיעה לחו"ל, גם בגלל שאמא היתה מאושפזת והמצב שלה שכן נוצר עיכוב במתן הכימותרפיה הדבר הוביל לכך שאמא נפטרה. בינואר 2013 ולכן

כל יום היה יקר לנו. כל העניין שהיה בחניון זה היה זניח שנעלם בים הדברים שקרו באותם 3 שבועות".
(בפרוטוקול עמ' 141, שורות 15-3, עמ' 142 שורות 1-5).

הנאשם ציין, שרק בערב יום החקירה במשטרה, שנותר לבדו במשרדו של החוקר אדם לקר נזכר לסיבה בגינה התכופף "יש מכה באוטו מקדימה והתכופפתי לבדוק אותה". החוקר אדם לקר טען, שאין לו רכב להוציא, על מנת, לצלם את המכה ואמר, שנתאם מועד לצילום המכה.

בימים שחלפו דיבר הנאשם, לגרסתו, כמה פעמים עם החוקר אדם לקר אך הוא לא התפנה לכך "אני בעמדה של נחקר, מאויים, אני לא יכול להנחות אותו איך לחקור, אם הוא אומר שהוא לא יכול, אני לא יכול להכריח אותו".
(בפרוטוקול עמ' 142, שורות 7-16).

רק ביום 4.4.12 המועד בו נקבע עם הנאשם לבוא לתחנת המשטרה לקבל את מכשיר הפלאפון שלו, צולמה המכה ברכבו של הנאשם (מוצג נ/26).

החוקר אדם לקר העיד, שלפני יום 4.4.12 לא שמע כי, הסיבה להתכופפותו של הנאשם היא בשל מכה ברכבו.

החוקר אדם לקר אכן צילם את המכה מעל הצמיג הימני ברכבו של הנאשם (מוצג ת/27ב') ורשם בכתב ידו כי, ביום 4.4.12 מסר לו הנאשם "כי כנראה הסתכל במכה שיש ליד הגלגל הקדמי ימני בזמן בו צולם בחניון".

עם גרסתו זו של הנאשם לא עשה החוקר לקר דבר אלא טען כי "במצלמות האבטחה כמו שניתן לראות בסרטון בשום מצב בעולם לא ניתן לראות מכה קטנה כמו המכה המדוברת וזה לא היה יכול להיבדק".
(בפרוטוקול עמ' 99, שורות 9-10).

טענה זו של החוקר נסתרה בחוות דעתו של המומחה דורון בלדינגר (מוצג נ/63).

המומחה בדק האם קיימת התאמה בין הרכב המצולם נכנס לחניון לבין הרכב המצולם בתמונות החוקר לקר, לענין נזקי הפח?

מסקנתו של המומחה:

"ובכן, עת הרכב נכנס לחניון ניתן להבחין בהשתקפויות התאורה בפח הרכב. השתקפויות אלה "נשברות" לכתמי אור רבים, דבר המוביל למסקנה הגיונית אחת, כי מצג זה נוצר לאור הכיפופים הקיימים בפח שבקדמת הרכב מימין. מעבר לכך, ניתן להבחין היטב במעיכת פח הקיימת בדיוק מעל הגלגל הקדמי ימני, באזור הקשת.

תוך כדי התקדמות הרכב בכניסתו לקומת החניון, תחילה ניתן לראות את "שבירות" האור וההשתקפויות ולאחר מכן ממש את המעיכה (שקע) הקיימת בקשת שמעל הגלגלי ימני קדמי".

(עמ' 7 לחוות הדעת).

"המסקנה מכך, שפגיעות אלה, אשר תועדו ביום 4.4.12, היו מצויות ברכבו גם

ביום תיעוד האירוע ע"י מצלמת האבטחה, ביום 8.3.12".

(עמ' 12 לחוות הדעת).

נוכח כל האמור, כפי שפורט לעיל בהרחבה, בית הדין בחן את מכלול הראיות הנסיבתיות ואת הסבריו של הנאשם במבחני ההיגיון, השכל הישר וניסיון החיים, והגיע לכלל מסקנה כי, לגרסתו של הנאשם ולהסבריו של הנאשם יש לה אחיזה סבירה בחומר הראיות והיא עומדת במבחנים שנקבעו בפסיקה, קרי ניתן להסיק ממנה מסקנה סבירה אחרת שאינה מפלילה את הנאשם. הסבריו סבירים ואמינים ובכך, הרים הנאשם את הנטל המוטל על שכמו והוכיח את חפותו.

אשר על כן, בית הדין מזכה את הנאשם, מאישום זה.

11. סוף דבר

בית הדין מזכה את הנאשם מהאישום הראשון ומהאישום השני שבכתב התובענה.

הכרעת הדין ניתנה ביום כ"ה בניסן התשע"ו – 3.5.16, בהעדר הצדדים, להם הוא יועבר באחת מדרכי המסירה המקובלות.

(-)	(-)	(-)
פנינה סופר	רחל פנצ'ר	ניצה אדן ביוביץ
חברה	חברה	מ"מ אב בית הדין יו"ר